

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci **žalobce: Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti **žalovanému: Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: ZONAS a.s., se sídlem Horní náměstí 14/17, Olomouc, zast. Mgr. Luďkem Šikolou, advokátem se sídlem Mezibranská 7, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2010, č. j. 14553-8/2010-ERU, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 10. 2015, č. j. 62 A 111/2013 - 599,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Společnosti ZONAS, a. s., se sídlem Horní náměstí 14/17, Olomouc, **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1 000 Kč**, který jí bude vyplacen k rukám jejího právního zástupce Mgr. Luďka Šikoly, advokáta se sídlem Mezibranská 7, Praha 1, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností napadla osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) shora označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž bylo k žalobě nejvyššího státního zástupce zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2010, č. j. 14553-8/2010-ERU. Na základě zrušeného správního rozhodnutí obdržela

FVE 28, s. r. o. (dále jen „FVE 28“), licenci č. 111018292 k výrobě elektřiny na 25 let. Licence se týkala provozovny v obci Mrlínek s výkonem 2,067 MW.

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku, který je dostupný z www.nssoud.cz, uvedl, že nejvyšší státní zástupce byl oprávněn podat správní žalobu na základě § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 27/2006 - 70 (publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS, dostupného též z www.nssoud.cz stejně jako další zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), úvaha, zda v konkrétní věci existuje závažný veřejný zájem na podání žaloby, přísluší výhradně nejvyššímu státnímu zástupci a nepodléhá soudnímu přezkumu.

[3] Krajský soud dále uvedl, že v důsledku zániku společnosti FVE 28 dle § 10 odst. 1 písm. b) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „energetický zákon“), zanikla licence č. 111018292, která byla uvedené společnosti udělena napadeným správním rozhodnutím. To však neznamená, že odpadl předmět řízení před krajským soudem. Přestože zanikla licence, rozhodnutí, jímž byla udělena, stále existuje. Zánik udělené licence v důsledku zániku právnické osoby, které byla licence udělena, nezpůsobuje zánik rozhodnutí o udělení licence. Byť rozhodnutí o udělení licence nemůže mít žádné účinky do budoucna, stále existuje a je možné jej v případě důvodně podané žaloby zrušit, což potvrdil i Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 22. 7. 2015, č. j. 1 As 126/2015 - 63.

[4] Dle napadeného rozsudku nemůže být smyslem žaloby podané dle § 66 odst. 2 s. ř. s. realizace neohraničeného dozoru nad absolutní správností postupů a rozhodnutí správních orgánů. Z povahy věci podání takové žaloby na sklonku k tomu určené tříleté lhůty za situace, kdy v mezidobí žalovaný nevyužil možnosti přezkumného řízení či obnovy řízení a kdy jsou již stabilizovány právní vztahy navazující na udělení licence, představuje nepochybný zásah do právní jistoty stěžovatele. Takové narušení právní jistoty tedy musí být vyváženo vskutku závažným důvodem, který by vyvážil negativní důsledky případného zpětného přehodnocení právních závěrů, na nichž stojí rozhodnutí o udělení licence. Závěr o důvodnosti žaloby tak dle krajského soudu musí být založen vyloženě na závažných zjištěních, která opravňují k závěru, že nemohla být dána dobrá víra žadatele o udělení licence.

[5] V licenčním řízení je v případě předčasného užívání energetického zařízení žadatel povinen doložit splnění technických předpokladů rozhodnutím stavebního úřadu a dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce. Jedná se o tzv. povinné důkazy předkládané spolu se žádostí o udělení licence. Zpráva o revizi se musí vztahovat k celé fotovoltaické elektrárně, resp. k celé její nízkonapěťové části, která musí být stavebně dokončena ve všech součástech přímo souvisejících s elektrickou bezpečností zařízení.

[6] Společnost FVE 28 prokazovala bezpečnost ve vztahu k nízkonapěťové části elektrárny zprávou o výchozí revizi č. P93-1/01 zpracovanou dne 30. 11. 2010 J. P. Podle zprávy měla být revize prováděna od 24. 11. 2010 do 30. 11. 2010. Ve vztahu

k vysokonapěťové části trafostanice a vysokonapěťové přípojky byla bezpečnost prokazována zprávami o výchozí revizi č. 51J/10 a 50J/10 provedené dne 28. 11. 2010 F. K.

[7] Z provedeného dokazování před krajským soudem vyplynulo, že revizní technik P. před vyhotovením revizní zprávy elektrárnu nenavštívil a neprohlédl. Současně uvedl, že revizní zprávu vytvářel „od stolu". Revizní zpráva je jediným dokladem, z něhož se podává výkon elektrárny. Je tedy nezbytné, aby revizní technik, který ve zprávě shledává bezpečnost elektrárny, elektrárnu na místě viděl a zkontroloval. Pokud se tak nestane, nemá revizní zpráva potřebnou vypovídací hodnotu.
[8] Dle krajského soudu na požadavku, aby revizní technik elektrárnu prohlédl, nemohou nic změnit ani případné nesrovnalosti či nejasnosti v právních předpisech a normách ČSN, které v rozhodnou dobu upravovaly provádění revizí. Tyto nesrovnalosti se totiž povinností revizního technika netýkají. Soud neprovedl důkazy znaleckými posudky zpracovanými Ing. Mikulenkou a Ing. Tomešem, dle jejichž závěrů nebylo možné s ohledem na rozporné požadavky předpisů revizní zprávu zpracovat. Krajský soud uvedl, že revizní zpráva byla zpracována, aniž by revizní technik elektrárnu viděl, proto nemůže obstát bez ohledu na jakoukoli legislativní nejasnost. Z obdobného důvodu nebyl proveden důkaz posudkem Vysokého učení technického v Brně a stanoviskem Českého vysokého učení technického v Praze. I tyto dokumenty se vztahovaly k obecné otázce vydávání revizních zpráv na konci roku 2010 a k rozpornému požadavku na provádění revizí. Měl-li dle krajského soudu žadatel o licenci za to, že řádnou revizní zprávu nelze vyhotovit (čemuž ale nenasvědčují okolnosti nynější věci, kdy žadatel revizní zprávu nechal vyhotovit a předložil ji), mohl bezpečnost zařízení prokázat znaleckým posudkem.

[9] Ex post zpracovanými posudky pak krajský soud nepřipustil dokladovat bezpečnost elektrárny. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 6 As 173/2014 - 186. V nyní posuzovaném případě byl znalecký posudek zpracován několik let po dni, který je rozhodný pro posouzení bezpečnosti. Znalci, kteří posudek zpracovali, elektrárnu v roce 2010 neviděli. Vycházeli pouze z listin předložených společností FVE 28, která žalovanému předkládala listiny nesprávné a dokonce zfalšované. I kdyby krajský soud připustil, že tak FVE 28 nečinila vědomě, nelze vyloučit, že se tak stalo i u listin předložených znalcům. Bezpečnost elektrárny tak byla znalci zkoumána na základě podkladů, o nichž lze mít pochyby. To samé platí i ve vztahu k analýze paralelního připojení ze dne 7. 2. 2013 a posudku Vysokého učení technického v Brně ze dne 2. 2. 2015 a jeho dodatku.

[10] Prohlídka stavebního úřadu provedená dne 16. 12. 2010, kontrola ze strany E.ON Distribuce, a. s., či prohlídka provedená žalovaným nemohly nahradit revizní zprávu či znalecký posudek v otázce bezpečnosti elektrárny.

[11] Krajský soud nepovažoval za nutné zjišťovat, v jakém stavu rozestavěnosti či dokončenosti byla elektrárna v době vydání napadeného správního rozhodnutí. Ani to, že by se prokázalo, že elektrárna v tuto dobu byla již dokončena, nedokládá to, že byla bezpečná, tj. že byly předloženy řádné revizní zprávy či znalecké posudky, které by její bezpečnost prokazovaly.

[12] Krajský soud dospěl k závěru, že předložené revizní zprávy nemohou být podkladem rozhodnutí o udělení licence a neprokazují technickou způsobilost zařízení, která nebyla prokázána ani před soudem. Zároveň shledal, že tehdejší jednatel žadatele o licenci, který dne 30. 11. 2010 odpoledne ukládal zajištění revizních zpráv, které měly být zpracovány k tomuto datu tak, aby mohly být nejpozději dne 3. 12. 2010 předloženy E.ON Distribuci, a. s., nemohl být v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence. Byl to totiž on, kdo revizní zprávy předkládal žalovanému.

[13] Krajský soud svůj rozsudek shrnul tím, že v licenčním řízení nebyly prokázány technické předpoklady pro udělení licence, a proto napadené správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a jejího doplnění

[14] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž zdůraznil, že licence č. 111018292 k výrobě elektrické energie, která byla v řízení před soudem zrušena, byla udělena společnosti FVE 28. Ke dni 1. 4. 2015 však došlo k zániku uvedené společnosti bez likvidace, přičemž právním nástupcem se stal ZONAS, a. s., tj. stěžovatel. Rozhodnutí o udělení oprávnění k podnikání v energetických odvětvích, resp. licence č. 111018292 zanikla bez náhrady v souladu s § 10 odst. 1 písm. b) energetického zákona. Na základě žádosti o udělení nové licence žalovaný vydal stěžovateli novou licenci č. 111533247, jež nabyla právní moci dne 1. 4. 2015.

[15] Rozhodnutí o udělení licence stěžovatel považuje za konstitutivní správní rozhodnutí. Energetický zákon pracuje s pojmy „licence“ a „rozhodnutí o udělení licence“ *promiscue* a značně nejednotně. Pojednává-li energetický zákon o změně rozhodnutí o udělení licence, zároveň však i o zrušení licence, je zřejmé, že zrušeno nemůže být nic jiného než rozhodnutí o udělení licence. V obecné rovině však nemá stěžovatel větší problém akceptovat, že se nabízejí dva možné výklady pojmu licence: a) licence jako synonymum pro rozhodnutí o udělení licence a b) licence jako synonymum pro oprávnění (subjektivní právo) plynoucí z rozhodnutí.

[16] Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že přestože licence udělená rozhodnutím ze dne 28. 12. 2010, č. j. 14553-8/2010-ERU, ze zákonného důvodu zanikla, toto rozhodnutí nadále existuje, byť nemůže mít žádné účinky do budoucna. Krajský soud se cítil být vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v usnesení ze dne 22. 7. 2015, č. j. 1 As 126/2015 - 63, kde bylo uvedeno: „*Byť se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat věcně kasační stížností, považuje za vhodné na okraj uvést, že lze souhlasit se závěrem krajského soudu o tom, že v důsledku zániku společnosti FVE 28 s. r. o. došlo ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) energetického zákona, účinného k 1. 1. 2015, k zániku licence č. 11101829 udělené rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 12. 2010 a že zánikem této licence nedošlo k zániku rozhodnutí, kterým byla tato licence udělena.*“ Dle stěžovatele nebyl ani krajský soud ani Nejvyšší správní soud oprávněn k vyslovení takového právního názoru. Krajský soud proto, že usnesení, které bylo předmětem řízení o kasační stížnosti vedené pod sp. zn. 1 As 126/2015, neměl vydat, což konstatoval i Nejvyšší správní soud. Nejvyšší správní soud nebyl k vyslovení citovaného názoru procesně oprávněn, neboť byl

vázán tzv. kasatorním principem (stěžovatel zde odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2007, sp. zn. II. ÚS 493/05).

[17] V souladu s materiálním vnímáním správního rozhodnutí představuje licence obsah samotného rozhodnutí (práva zakotvená adresátu), tj. nezbytnou podmínku existence správního rozhodnutí. Analýzou § 10 odst. 1 písm. b) energetického zákona, který stanoví, že licence zaniká zánikem právnické osoby, stěžovatel dochází k závěru, že již nelze hovořit o právní existenci individuálního správního aktu nebo správního rozhodnutí v materiálním smyslu, neboť tyto pozbyly své základní atributy – jednak existenci konkrétního adresáta a konkrétního předmětu, tj. práva a povinností, a jednak materiální znak, jímž je založení, změna, zrušení nebo závazná deklarace práv či povinností konkrétního adresáta. Zánik licence dle § 10 odst. 1 písm. b) energetického zákona pak stěžovatel ztotožňuje s právním zánikem rozhodnutí o jejím udělení.

[18] Podmínkou řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je existence napadeného rozhodnutí, nejedná-li se o návrh na vyslovení nicotnosti. Dle stěžovatele je třeba, aby byl napadený správní akt způsobilý zasáhnout právní sféru alespoň někoho, tak tomu ovšem v daném případě není a v okamžiku rozhodování krajského soudu nebylo. Zbývající formální „relikt“ nemohl být předmětem jakéhokoli přezkumného řízení.

[19] Krajský soud měl dle stěžovatele žalobu nejvyššího státního zástupce odmítnout pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení spočívající v tom, že odpadl předmět řízení před soudem. V daném případě nejde o případ, kdy toliko pominou účinky napadeného rozhodnutí (typicky jde-li o jednorázové rozhodnutí, které je vykonáno), ale o rozhodnutí, u něhož zanikl adresát i jeho obsah a v důsledku toho i samo rozhodnutí.

[20] Stěžovatel namítl, že se krajský soud nevypořádal s jeho vyjádřením ze dne 8. 10. 2015 nazvaným: „*vyjádření osoby zúčastněné ZONAS a. s. k problému interpretace ohledně specifikace licence a rozhodnutí o udělení oprávnění k podnikání*“. Zde uvedl, že pojem „licence“ v energetickém zákoně je třeba vykládat ve světle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2009/72/ES o společných pravidlech pro vnitřní trh s elektřinou a o zrušení směrnice 2003/54/ES (dále jen „směrnice 2009/72/ES“). Rovněž zde uvedl, že užití pojmu „licence“ v energetickém zákoně lze považovat za chybu v překladu. Ve směrnici se nepíše o povolení (*permission*), ale o oprávnění (*authorisation*). Tam, kde je v energetickém zákoně užito pojmu „licence“, mělo být správně užito pojmu „oprávnění“.

[21] Dle § 66 odst. 2 s. ř. s. je oprávněn podat žalobu ve správním soudnictví nejvyšší státní zástupce, pokud k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem. Stěžovatel namítl, že na zrušení rozhodnutí žalovaného absentoval jakýkoli veřejný zájem. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu úvaha, zda je ve věci dán závažný veřejný zájem k podání žaloby nejvyšším státním zástupcem, nepodléhá přezkumu správními soudy. Stěžovatel má za to, že pokud není závažný veřejný zájem posuzován z hlediska přípustnosti žaloby, musí hrát roli přinejmenším z hlediska její důvodnosti. Pro zrušení rozhodnutí žalovaného by tedy muselo být kumulativně splněno to, že rozhodnutí je nezákonné, a existence závažného veřejného zájmu na jeho zrušení, který v sobě musí obsahovat i zohlednění principu proporcionality. K převážení závažného veřejného zájmu na zrušení rozhodnutí nemůže dojít tehdy, pokud je nezákonnost způsobena především jednáním státu (v nynějším případě „legislativním chaosem“ způsobujícím nemožnost vyhotovení

výchozích revizních zpráv). Dle stěžovatele závažný veřejný zájem musí být i skutečně prokázán, aby mohlo dojít ke zrušení správního rozhodnutí.

[22] Sám krajský soud v obecné rovině připustil, že do právní jistoty účastníků může být ke zrušení správního rozhodnutí k žalobě nejvyššího státního zástupce přistoupeno jen v nejzávažnějších případech. V dané věci však dle stěžovatele nebyl dán jakýkoli závažný veřejný zájem na zrušení rozhodnutí žalovaného. Krajský soud správní rozhodnutí zrušil, ačkoli dle jeho názoru takový zásah nebude mít patrně žádný právní význam, neboť od 1. 4. 2015 rozhodnutí nezakládalo žádné oprávnění jakémukoli subjektu. Napadený rozsudek nemůže mít účinky ani do budoucna, jelikož do právní moci tohoto rozsudku zde existovalo pravomocné rozhodnutí o udělení licence, právní předchůdce stěžovatele (společnost FVE 28) proto činil veškeré kroky v souladu s platnou licencí, a účinky zrušujícího rozsudku nastávají *ex nunc*.

[23] Stěžovatel nesouhlasí s vyjádřením nejvyššího státního zástupce, že rozhodnutí o udělení licence zakládá právo na podporu výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. Dle stěžovatele vznik práva na podporu na konci roku 2010 je určen datem uvedení výrobny do provozu, které se v dané věci odvíjí od zahájení výroby, nikoli od vzniku oprávnění.

[24] S odvoláním na důvodovou zprávu k soudnímu řádu správnímu stěžovatel uvedl, že zvláštní žalobní legitimace je nejvyššímu státnímu zástupci svěřena za podmínek, že pro podání žaloby existuje závažný veřejný zájem a že jiný způsob nápravy není možný. Má za to, že jiný způsob nápravy byl možný. V dané souvislosti poukázal na obnovené řízení před žalovaným, v němž však nebylo ve lhůtě vydáno nové rozhodnutí, na nekompletnost spisového materiálu žalovaného, v němž chybí zejména podněty žalovaného k nejvyššímu státnímu zástupci a vzájemné přípisy těchto institucí, a na dopis předsedkyně žalovaného, kde se uvádí, že nejvyšší státní zástupce byl osloven z důvodu účelnosti a hospodárnosti konečného výsledku, jelikož se mu nabízí mnohem kratší cesta ke stejnému výsledku, než kterého může dosáhnout kterýkoli správní orgán.

[25] Stěžovatel považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, neboť se nevypořádal s kritérii přezkumu, která si sám vytyčil. Šlo o odůvodnění vskutku závažného důvodu, který by vyvážil rizika a negativní důsledky zpětného přehodnocení právních vztahů v případě zrušení rozhodnutí žalovaného k žalobě nejvyššího státního zástupce. Dále pak ve vztahu k identifikaci takových zjištění, která by např. vyplynula z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, případně rozsudků trestních soudů, a která by zásadně zpochybnila pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy nápravu nemohl realizovat sám správní orgán. Stěžovatel k tomu poznamenal, že žalovaný jednoznačně při vydávání licencí v roce 2010 zásadně chyboval, a to dle všeho vědomě a především dlouhodobě, přičemž si byl vědom problému s dokládáním revizních zpráv pro nemožnost jejich vyhotovení. S odkazem na výsledky hloubkové kontroly, kterou žalovaný nařídil v květnu 2013, stěžovatel dovozoval, že žalovaný zaujal naprosto benevolentní rozhodovací praxi a ve správních řízeních bylo postupováno v rozporu s právními předpisy a též interními předpisy. Stěžovatel proto pochybuje, že existoval závažný veřejný zájem na zrušení správního rozhodnutí.

[26] Kasační stížnost obsahuje rovněž námitku, že krajský soud neprovedl důkaz záznamy výpovědí svědka P. před trestním soudem, provedeny byly jen protokoly o výslechu na policii. Výpověď před soudem je přitom širší a ucelenější, navíc podložená dalšími listinnými podklady. Vysvětlení před policií nelze použít jako důkaz v trestním řízení a ani ve správním soudnictví, jelikož stěžovatel neměl možnost osobě podávající vysvětlení klást otázky. Stěžovatel namítl, že krajský soud sice neprovedl důkaz znaleckými posudky, přesto je hodnotil, a to v rozporu s jejich obsahem. Revizní zprávu technika P. krajský soud hodnotil nelogickým způsobem. Platnou a zákonnou revizní zprávu nebylo možné v roce 2010 vyhotovit, krajský soud mj. neodpověděl na to, co platí, jestliže revizní technik nemohl provést měření, které je prokazatelně tím nejdůležitějším.

[27] Pokud by krajský soud připustil důkaz z trestního řízení vedeného pod sp. zn. 10 T 1/2013, zjistil by, že z výpovědi technika P. vyplynulo, že měření i vizuální prohlídka instalovaných zařízení byly provedeny. Vůči závěru soudu, že revizní zpráva je dokladem svědčícím o výkonu elektrárny a je nezbytné, aby zevrubně popisovala elektrárnu a technik zkontroloval, že je osazena těmi panely, které jsou uvedeny v dokumentaci, stěžovatel namítl, že uvedení počtu fotovoltaických panelů v revizní zprávě není dle ČSN stanoveno.

[28] Stěžovatel předložil žalovanému výchozí revizní zprávy nízkonapěťové části elektrárny Mrlínek až poté, co revizní technik P. k provedl na místě samém kontrolu a měření, přičemž vše shledal v pořádku. Revizní zprávu navíc Technická inspekce České republiky, jakožto organizace státního odborného dozoru, označila za platnou.

[29] Krajský soud v napadeném rozsudku vyslovil požadavek na to, aby revizní technik před provedením revize elektrárnu navštívil a prohlédnul, na čemž nesrovnalosti v právních předpisech a normách ČSN nic nemění. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že by tyto nesrovnalosti neměly význam, jelikož neumožňují vůbec vydat výchozí revizní zprávu, a to bez ohledu na to, zda revizní technik provede prohlídku elektrárny. Krajský soud dle jeho názoru neprovedl výklad právní normy, ale její zcela nepřípustnou úpravu. V napadeném rozsudku byl desinterpretován rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 6. 1. 2015, č. j. 3 To 112/2014 - 3477, na který krajský soud odkazoval.

[30] Stěžovatel má za to, že krajský soud si musel být vědom toho, že výchozí revizní zprávy nemohly ověřit bezpečnost elektrárny, nedaly se totiž provést kontroly „pod napětím“, jimiž lze jedině bezpečnost ověřit. Vyjádřil výhrady proti hodnocení krajského soudu, že znalecké posudky se netýkaly bezpečnosti předmětné elektrárny. Znaleckými posudky neosvědčoval bezpečnost elektrárny, ale pouze skutečnost, že v listopadu a prosinci 2010 nebylo možné provést výchozí revizi. Znalecké posudky se nevyjadřovaly k právní otázce, jak tvrdí krajský soud, ale jen k odborným technickým otázkám. Krajský soud je navíc neprovedl jako důkaz, a přesto je hodnotil.

[31] Nesprávný je dle stěžovatele i závěr krajského soudu, že měl-li žadatel o licenci za to, že řádnou revizní zprávu nelze vyhotovit, mohl bezpečnost energetického zařízení prokázat znaleckým posudkem vyhotoveným před vydáním napadeného rozhodnutí. Teprve na základě novelizace § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. s účinností od 27. 12. 2011 bylo

možno doklad osvědčující bezpečnost nahradit znaleckým posudkem. Do té doby se technické předpoklady prokazovaly výlučně výchozí revizní zprávou.

[32] Za nesprávné považuje stěžovatel stanovisko krajského soudu, že stavební úřad při vydání povolení k předčasnému užívání stavby vycházel z revizních zpráv. Mezi podklady rozhodnutí stavebního úřadu totiž revizní zprávy uvedeny nejsou. Stavební úřad sice svým usnesením kolaudační souhlas zrušil, nadřízený správní orgán však toto usnesení zrušil. Stejně tak zrušil rozhodnutí, kterým stavební úřad nařídil společnosti FVE 28 zastavení užívání stavby.

[33] Kdyby krajský soud provedl výslechy navržených svědků, bylo by prokázáno, že E.ON Distribuce považovala výchozí revizní zprávy fotovoltaických elektráren za formální záležitost a bezpečnost jí stačilo ověřit do 90 dnů od připojení elektrárny. Na konci roku 2010 nebylo možné za podmínek tehdy platných předpisů vystavit řádné revizní zprávy. Stěžovatel navíc znaleckými posudky a odbornou analýzou prokázal, že fotovoltaická elektrárna Mrlínek byla k datu udělení licence 28. 12. 2010 bezpečná a schopná provozu.

[34] Stěžovatel v kasační stížnosti zmínil, které závěry krajského soudu považuje za nepravdivé a poukázal na odborné posudky, které dle jeho názoru prokazují, že výrobna byla ke dni udělení licence schopná bezpečného provozu. Krajský soud tyto důkazy neprovedl, přesto je však hodnotil.

[35] Stěžovatel zopakoval, že v roce 2010 nebylo možno vydat výchozí revizní zprávu na elektrárnu o výkonu vyšším než 50 kW. Není tedy možné jako tzv. povinný důkaz vyžadovat něco, co nebylo možno řádně vyhotovit. Stěžovatel odmítá, že bylo nutné revizní zprávu vyhotovit v tom rozsahu, v jakém to bylo možné (tj. bez ověření ve stavu „pod napětím“).

[36] Stát zapříčinil rozporností předpisů, že nebylo možné ze strany žadatelů o licenci předložit řádnou revizní zprávu. Nejvyšší státní zástupce o tom věděl, přesto shledal závažný veřejný zájem na podání žaloby. Stěžovatel trvá na tom, že posouzení bezpečnosti elektrárny je otázkou technickou, nikoli právní. Nesouhlasí proto se závěrem, že znalecký posudek nemohl osvědčit bezpečnost elektrárny zpětně. Krajskému soudu předložil odborné znalecké posudky, které prokazují, že výrobna byla ke dni udělení licence schopná provozu. Krajský soud sice tvrdí, že s odstupem času není možno ověřit bezpečnost elektrárny, což ovšem dle stěžovatele nelze v žádném případě použít jako podklad pro závěr, že elektrárna byla v době udělení licence nebezpečná. Znalci při zpracování posudku měli k dispozici též kompletní trestní spis sp. zn. 10 T 1/2013 ve stavu k lednu 2013. Znalcům byly předloženy veškeré podklady svědčící jak ve prospěch, tak neprospěch stěžovatele, a není tudíž pravdivý závěr, že znalci posuzovali bezpečnost elektrárny na základě nesprávných či zfalšovaných podkladů.

[37] Rozsudek Nejvyššího správního sodu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 6 As 173/2014 - 186, z něhož vycházel krajský soud, nelze na nynější případ použít pro odlišné skutkové okolnosti. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud nemožnost zpětného doložení bezpečnosti energetického zařízení dodatečně vyhotoveným znaleckým posudkem vyslovil

za situace, kdy byly vydány trestní rozsudky, z nichž vyplývá, že k udělení licence došlo trestným činem. Další odlišností je, že ve věci sp. zn. 6 As 173/2014 byl posudek předložen k doložení, že revizní zpráva byla dostatečným podkladem pro vydání licence, v nynější věci byly posudky předloženy k prokázání stavu elektrárny a její schopnosti bezpečného provozu. Z rozsudku sp. zn. 6 As 173/2014 navíc nevyplývá, proč by na základě předložených listin nemohl znalec posoudit bezpečnost elektrárny k nějakému datu v minulosti. Je běžnou praxí, že znalci se vyslovují ke skutečnostem, které se odehrály v minulosti. Nepřezkoumatelný je proto závěr krajského soudu, který na uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu odkazuje. Dosavadní provoz fotovoltaické elektrárny Mrlínek se obešel bez technických, resp. bezpečnostních problémů.

[38] V napadeném rozsudku stěžovatel vidí vnitřní rozpornost, jelikož právem chráněný zájem, který měl být v řízení posuzován, je bezpečnost elektrárny, zkoumáno však bylo pouze to, zda revizní technik bezpečnost prověřil na místě. Stěžovatel prokazoval, že elektrárna byla bezpečná a neexistuje důkaz, že nebyla bezpečná. Rozhodnutí žalovaného by se dalo zrušit jen tehdy, kdyby nejvyšší státní zástupce prokázal, že byla nebezpečná. Soud může zrušit rozhodnutí ve veřejném zájmu tehdy, pokud bylo od počátku zatíženo takovou nezákonností, která to odůvodňuje, rozsudek krajského soudu se však s danou otázkou nevypořádal.

[39] Stěžovatel má za to, že s ohledem na zásadu plné jurisdikce se měl krajský soud zaměřit na dokazování toho, zda ke dni vydání licence byla elektrárna bezpečná, k čemuž byly předloženy důkazní návrhy. Pochybení krajského soudu i z hlediska přezkoumatelnosti jeho rozsudku stěžovatel spatřuje v tom, že místo provedení důkazů krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 173/2014, který se týkal zřetelně jiné situace.

[40] Za nepřípustné považuje stěžovatel rozšíření žaloby, které nejvyšší státní zástupce vtělil do repliky ze dne 13. 10. 2014. Rozšířit žalobu o další žalobní bod je možno jen ve lhůtě k jejímu podání, která v nynější věci uplynula dne 29. 12. 2013. Stěžovatel rovněž vyjádřil pochyby o projednatelnosti žaloby ze dne 26. 11. 2013.

[41] Stěžovatel nesouhlasí s tím, že by krajský soud byl vázán právním názorem, který Nejvyšší správní soud vyslovil v usnesení ze dne 22. 7. 2015, č. j. 1 As 126/2015 - 63. Šlo o právní názor, že zánikem licence nedošlo k zániku rozhodnutí, jímž byla licence udělena. Dle stěžovatele nemohl Nejvyšší správní soud takový právní názor v uvedeném usnesení vůbec vyslovit (zde bylo opětovně poukázáno na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 493/05), navíc jej ani neodůvodnil. Řízení o kasační stížnosti vedené pod sp. zn. 1 As 126/2015 bylo vedeno o usnesení krajského soudu, které nemělo být vůbec vydáno. Stěžovatel je přesvědčen, že otázka měla být předložena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, neboť zákon neumožňuje vydání usnesení krajského soudu, odůvodnění rozhodnutí nesplnilo požadavky na odůvodnění a vyslovením závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu došlo k vyloučení jednoho ze způsobu skončení řízení (odmítnutí žaloby), což dle stěžovatele představuje porušení práva na spravedlivý proces a na zákonného soudce.

[42] S ohledem na termín nařízení jednání před krajským soudem a krátkou dobu, která byla třeba k vypracování písemného znění rozsudku, jakož i na skutečnost, že mělo dojít ke schůzce nejvyššího státního zástupce a zástupců žalovaného (byť takovou schůzku stěžovatel nemůže prokázat), má stěžovatel pochyby, zda nedošlo k ovlivnění nezávislosti soudu a soudců, nemůže však ani prokázat, že k takovému ovlivnění došlo.

[43] Stěžovatel nesouhlasí s tím, jakým způsobem krajský soud dovodil absenci dobré víry na jeho straně. Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že *„to byl tehdejší jednatel žadatele o licenci, který dne 30. 11. 2010 odpoledne ukládal zajištění revizních zpráv, které budou zpracovány k tomuto datu a současně tak, aby mohly být nejpozději 3. 12. 2010 předloženy E.ON Distribuce a.s., nemohl být v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence ani žadatel o licenci. Byl to totiž on, kdo tytéž revizní zprávy (‚zpracované od stolu') předkládal žalovanému.*“ Stěžovatel nemohl mít povědomost o tom, k jakému datu se revizí zprávy zpracovávají a zda je lze vyhotovit za jediný den. Revizní zpráva byla předložena žalovanému až dne 22. 12. 2010, nikoli dne 3. 12. 2010. Jednatel nemohl znát náležitosti revizních zpráv, zpracování revizních zpráv zadal dne 30. 11. 2010 ráno a byl přesvědčen, že je lze za jediný den vyhotovit. Není zřejmé, z čeho krajský soud dovodil, že zprávu nelze za jeden den vyhotovit. Revizní zpráva byla žalovanému předložena dne 22. 12. 2010 po provedení prohlídky a možných měření nízkonapěťové části elektrárny, ve stejný den, kdy OHL ŽS provedla měření vysokonapěťové části, po provedení místního šetření ze strany stavebního úřadu a po vydání rozhodnutí o povolení předčasného užívání elektrárny. Nedostatek prohlídky ze strany revizního technika P. byl konvalidován tím, že tento technik elektrárnu prohlédl ve dnech 20. 12. 2010 a 21. 12. 2010.

[44] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a žalobu nejvyššího státního zástupce odmítl, eventuálně, aby napadený rozsudek zrušil a věc krajskému soudu vrátil k dalšímu řízení.

[45] V doplnění kasační stížnosti ze dne 24. 11. 2015 stěžovatel poukázal na rozsudek krajského soudu ze dne 23. 11. 2015, sp. zn. 10 T 1/2013, jímž byli zproštěni trestní obžaloby všichni obžalovaní, včetně jednatele právního předchůdce stěžovatele, jelikož v žalobním návrhu označený skutek není trestný čin. Krajský soud v řízení sp. zn. 62 A 111/2013 nevyčkal vynesení uvedeného trestního rozsudku a uspěchal své rozhodnutí, přičemž se opřel o zjištění, která se v trestním řízení ukázala jako nepravdivá.

III. Vyjádření žalovaného

[46] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v důsledku zániku společnosti FVE 28 došlo ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) energetického zákona k zániku licence, která byla udělena rozhodnutím, jež krajský soud zrušil. Pro provozovnu Mrlínek II byla udělena licence č. 111533247 rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 3. 2015, č. j. 01664-52/2015. Z rozhodnutí, které bylo krajským soudem zrušeno, již od doby zániku původní licence nevyplývají žádná práva k licencované činnosti.

[47] Pokud byla stěžovateli do pravomocného rozhodnutí krajského soudu vyplácena podpora, muselo se tak dít za elektřinu, kterou stěžovatel vyrobil na základě licence udělené dne 20. 3. 2015. Zrušení původního rozhodnutí o udělení licence nemělo na

podporu žádný vliv. Zrušení rozhodnutí, které nevyvolávalo ke dni zrušení žádné účinky, by dle žalovaného nemělo mít na stěžovatele žádný vliv.

IV. Vyjádření nejvyššího státního zástupce

[48] Nejvyšší státní zástupce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že právní předchůdce stěžovatele v licenčním řízení předkládal neúplné a nepravdivé podklady, přičemž nedodržení podmínek se týkalo tak zásadních okolností, jakou je bezpečnost energetického zařízení.

[49] V kasační stížnosti pak stěžovatel uvádí zkreslená a nepravdivá tvrzení (není pravdou, že žaloba byla podána bez příloh; stěžovatel nepřesně interpretuje tvrzení druhých, když uvádí, že Technická inspekce České republiky revizní zprávu označila za pravou; nejvyšší státní zástupce nikde neuvedl, jak dovozuje stěžovatel, že nemůže prokázat, že nebyla nebezpečná; nejvyšší státní zástupce popírá, že by měl nespecifikovaným jednáním ovlivňovat soudce).

[50] K námitce, že odpadl předmět řízení, nejvyšší státní zástupce uvedl, že rozhodnutí o udělení licence založilo nejen právo provozovat podnikání v energetice, ale i právo na podporu výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. Uvedené rozhodnutí tak vytvořilo právní status, který je stanoven i jinými zákony než jen energetickým zákonem, konkrétně jde o zákon č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů). Vydání licence v určité době představovalo jednu z hmotněprávních podmínek nároku na příslušnou formu podpory. Nejvyšší státní zástupce zde odkázal na bod 1.9. cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009 a na bod 1.10. cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 2/2010. Na stěžovatele jako nástupnickou společnost přešlo mj. i právo na podporu výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů v konkrétní výši. Zrušené rozhodnutí žalovaného sice v době zrušení nemělo žádné účinky na právo provozovat podnikání, ale nadále vyvolávalo do právní moci napadeného rozsudku účinky ve vztahu k právu na podporu výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů.

[51] Posouzení, zda je k podání žaloby dle § 66 odst. 2 s. ř. s. dán závažný veřejný zájem, náleží výhradně nejvyššímu státnímu zástupci a soud jeho úsudek přezkoumávat nemůže. Nejvyšší státní zástupce zdůraznil, že rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno, neboť právní předchůdce stěžovatele v řízení předkládal neúplné a nepravdivé podklady, které se týkaly tak zásadní okolnosti, jakou je bezpečnost energetického zařízení. K námitce stěžovatele, že žaloba byla podána na samém konci tříleté lhůty, nejvyšší státní zástupce uvedl, že již od roku 2012 postupoval na základě vlastních poznatků, jež vyplynuly z trestní působnosti státního zastupitelství, současně poukázal na to, že žalovanému se nepodařilo vydat rozhodnutí v obnoveném řízení, v důsledku postoje právního předchůdce stěžovatele nešlo dosáhnout nápravy ve správním řízení.

[52] K námitce, že krajský soud neprovedl stěžovatelem navržené důkazy, nejvyšší státní zástupce poznamenal, že ani všem jeho důkazním návrhům nebylo vyhověno. Stěžovatel z protokolu o hlavním líčení dovozoval, že revizní technik P. před sepsáním revizní zprávy kontroloval projektovou dokumentaci. Podstatou revizní činnosti není kontrola

projektové dokumentace, ale prohlídka, kontrola a měření stavu energetického zařízení. Revizní zprávu nelze konvalidovat tím, že by technik po jejím sepsání provedl faktickou prohlídku. Ředitel Technické inspekce České republiky označil revizní zprávy za platné jen v tom ohledu, že je vyhotovila osoba, která disponovala potřebným osvědčením a oprávněním.

[53] Stěžovatel při svém tvrzení, že v roce 2010 nebylo možno vyhotovit řádnou revizní zprávu, přehlíží, že žalobou nebylo vytýkáno jen neprovedení měření, nýbrž to, že revizní zprávy vůbec nezachycovaly skutečný stav a byly vypracovány „od stolu". Nedostatek revizních zpráv nelze s odstupem času napravovat novou revizní zprávou či znaleckým posudkem. S odstupem času totiž nelze zpětně posuzovat bezpečnost energetického zařízení, neboť vždy by takové hodnocení trpělo nedostatkem skutkových podkladů. Revizní zprávu nemůže revizní technik vyhotovit pouze na základě ústního ujištění jiné osoby, bylo proto irelevantní dokazovat, zda revizního technika P. o stavu elektrárny ujistila jiná osoba.

[54] Nejvyšší státní zástupce nesouhlasí s námitkou, že krajský soud hodnotil důkazy, které neprovedl. Krajský soud hodnotil důkazní návrhy, nikoli důkazy.
[55] Při zjištění nepravdivosti podkladu předloženého žadatelem nemusel žalovaný vyzývat žadatele a bezpečnost energetického zařízení sám zjišťovat, nejvyšší státní zástupce zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009 - 190. Není pravda, že by nejvyšší státní zástupce tvrdil, že nemůže prokázat, že by fotovoltaická elektrárna Mrlínek nebyla bezpečná, jak mu podsouvá stěžovatel. Žalobce se vyjádřil pouze tak, že s odstupem času a v důsledku zamlžení skutkového stavu žadatelem o licenci se nelze dobrat závěru, zda bylo zařízení bezpečné. Bezpečnost jako vlastnost se však nepresumuje a bylo primárně na žadateli, aby ji doložil. Pokud tak právní předchůdce stěžovatele činil na základě nepravdivých podkladů, jdou následky k jeho tíži.

[56] Nejvyšší státní zástupce má na rozdíl od stěžovatele za to, že jeho žaloba obsahovala žalobní body, přičemž poukázal na její příslušné části. Žaloba nebyla nepřípustně rozšiřovaná po uplynutí lhůty k jejímu podání, tehdy nejvyšší státní zástupce pouze přednesl důkazní návrhy k žalobním tvrzením.

[57] Z námitky, že krajský soud rozhodl usnesením tam, kde k tomu nebyl oprávněn, není zřejmé, jaký vztah má tato námitka k napadenému rozsudku. Zřejmě šlo o usnesení ze dne 25. 5. 2015, č. j. 62 A 111/2013 - 393, jímž bylo rozhodnuto, že po zániku právního předchůdce stěžovatele bude v řízení pokračováno se stěžovatelem.

[58] Tvrzení o ovlivnění soudu je ryze spekulativní a nepravdivé, jde navíc o opožděně uplatněnou námitku podjatosti. Nestandardní postup stěžovatel vyvozoval z rychlosti soudního řízení, to ale trvalo od listopadu 2013 a svou délkou se nevymykalo jiným řízením před krajským soudem. Tvrzení, že krajský soud nařídil jednání tak, aby mohl rozhodnout dříve než trestní soud, směřuje k postupu soudu, a není tudíž okolností, pro kterou by bylo možno soudce vyloučit.

[59] Ke stěžovatelovu poukazu na dobrou víru nejvyšší státní zástupce uvedl, že dobrou víru nelze chápat tak dalece, že by kryla i případy, kdy stěžovatel, resp. jeho právní předchůdce předložil zcela nepravdivé podklady s výslovným návrhem, aby na jejich podkladě byla udělena licence. Tehdejší jednatel uložil dne 30. 11. 2010 v 15.03 hodin panu J. opatřit revizní zprávy do pátku 3. 12. 2010, a to s daty maximálně do 30. 11. 2010. Tehdejší jednatel tudíž krátce před západem slunce ukládal opatřit revizní zprávy. I při zohlednění jen nízkonapěťové části by šlo o prohlídku i kontroly zapojení solárních panelů, DC kabeláže, AC kabeláže a rozvaděčů. Právní předchůdkyně stěžovatele přirozeně musela vědět, že tento požadavek nelze zvládnout ve zbytku dne 30. 11. 2010. Revizní zprávy právní předchůdce předkládal provozovateli distribuční soustavy, stavebnímu úřadu i žalovanému, ve všech těchto případech musel vědět o tom, že zprávy jsou vyhotovené „od stolu“. Naproti tomu žádný z uvedených adresátů o této skutečnosti nevěděl, jelikož jim byla tajena.

[60] Nejvyšší státní zástupce navrhl kasační stížnost zamítnout.

V. Replika stěžovatele

[61] V obsáhlé replice stěžovatel tvrdí, že si nejvyšší státní zástupce ve vyjádření ke kasační stížnosti protiřečí. Stěžovatel pak znovu zdůraznil, že vypracování výchozích revizí před připojením zařízení k napájení není možné, protože nelze změřit např. hodnotu tzv. impedanční smyčky, přitom měřením této veličiny se ověřuje bezpečnost zařízení. Připouští, že vizuální prohlídku instalace a část měření lze provést, i pokud není zařízení pod napětím, nicméně jinou část měření, která předchází vypracování revizní zprávy, bez připojení k napětí možné provést není. Má však za to, že bezpečnost zařízení se nezjistí ani pouhou prohlídkou elektrárny, kontrolou projektové dokumentace, ale výlučně komplexem všech činností, na jejichž vrcholu stojí měření pod napětím, které nebylo možno provést.

[62] Z důvodu výlučně na straně státu nebylo možné ze strany žadatelů o licenci doložit jeden z dokladů (revizní zprávu), kterou lze výlučně prokázat bezpečnost elektrárny. Dle stěžovatele uvedené představuje rozpor s požadavky právního státu.

[63] Stěžovatel se v replice dále ohradil proti tomu, že by na konci roku 2010 věděl, že není možno vyhotovit řádnou revizní zprávu. Tuto skutečnost dle svých slov zjistil až ve druhé polovině roku 2012, do té doby důvěřoval státu a revizním technikům.

[64] V řízení nebylo možno předložit požadovaný doklad, jímž byla *úplná* revizní zpráva, nikoli její část. Stěžovatel pak má za to, že revizní zprávu měl krajský soud zcela vyloučit z okruhu povinných důkazů.

[65] Stěžovatel uvedl, že energetické zařízení může být technicky způsobilé, i když není stavba dokončena. V dané souvislosti zmínil, že z vyjádření nejvyššího státního zástupce není zřejmé, v čem zařízení technické předpoklady nesplňovalo a jakým způsobem mělo být v průběhu licenčního řízení a též následně v roce 2011 dokončováno.

[66] Dle stěžovatele neexistuje důkaz, že energetické zařízení bylo nebezpečné, a dle jeho názoru nelze ničím vyvrátit jeho tvrzení, že bylo bezpečné. Současně stěžovatel zopakoval svoje pochyby o existenci závažného veřejného zájmu na podání žaloby nejvyšším státním zástupcem.

[67] Stěžovatel má za to, že rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 6. 1. 2015, č. j. 3 To 112/2014 - 3777, nevyznívá tak, jak jej nejvyšší státní zástupce interpretuje. I Vrchní soud v Olomouci dospěl k závěru, že vypracování výchozích revizí před připojením zařízení k napájení není možné, protože nelze změřit např. hodnotu impedanční smyčky, přičemž měřením této veličiny se ověřuje bezpečnost zařízení.

[68] Svou repliku stěžovatel doplnil podáním datovaným dnem 1. 2. 2016, kde se zabýval závažným veřejným zájmem a oprávněním nejvyššího státního zástupce k podání žaloby, jakož i otázkou dobré víry.

VI. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[69] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

VI. a) Existence předmětu řízení před krajským soudem

[70] Rozsudkem krajského soudu bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2010, č. j. 14553-8/2010-ERU, jímž byla právnímu předchůdci stěžovatele (společnosti FVE 28) udělena licence č. 111018292 na výrobu elektřiny o celkovém výkonu 2,067 MW ve specifikované provozovně v obci Mrlínek. V průběhu řízení před krajským soudem došlo k zániku společnosti FVE 28 fúzí sloučením se ZONAS, a. s. (stěžovatelem). Žalovaný dne 20. 3. 2015 vydal rozhodnutí č. j. 01664-52/2015-ERU, jímž stěžovateli udělil licenci na výrobu elektřiny v provozovně nacházející se na shodných pozemcích, jichž se týkala licence pro společnost FVE 28. Rozhodnutí nabylo právní moci dle sdělení žalovaného dne 30. 3. 2015 (dle stěžovatele se tomu tak stalo dne 1. 4. 2015; tato odlišnost není pro věc určující).

[71] Dle § 10 odst. 1 písm. b) energetického zákona licence zaniká zánikem právnické osoby. S poukazem na uvedené ustanovení a skutečnost, že společnost FVE 28 zanikla fúzí sloučením v průběhu řízení před krajským soudem, stěžovatel dovozoval, že zanikl předmět řízení před krajským soudem – rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2010, č. j. 14553-8/2010-ERU, jímž byla licence udělena společnosti FVE 28. S tím Nejvyšší správní soud nesouhlasí.

[72] Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že rozhodnutí o udělení licence k výrobě elektřiny je konstitutivní správní akt. Dle § 3 odst. 3 energetického zákona totiž lze podnikat v energetických odvětvích na území České republiky za podmínek stanovených energetickým zákonem na základě licence udělené Energetickým regulačním úřadem.

[73] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že do úvahy přichází dvě možné varianty vnímání pojmu „licence" v energetickém zákoně. Jednak jako synonymum pro rozhodnutí o udělení licence, jednak jako synonymum pro oprávnění (subjektivní právo) vyplývající z rozhodnutí. Byť lze do určité míry souhlasit s tím, že pojem „licence" neužívá energetický zákon zcela jednotně, Nejvyšší správní soud vnímá pojem „licence" užitý v energetickém zákoně tak, že jde o povolení (oprávnění, tedy subjektivní právo) podnikat v energetických odvětvích v České republice v souladu se stanovenými podmínkami, pokud ze smyslu a kontextu ustanovení energetického zákona nevyplývá něco jiného. V rozsudku ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 18/2008 - 74, zdejší soud uvedl, že licence dle energetického zákona má povahu „*oprávnění, resp. státního souhlasu k podnikatelské činnosti v příslušném oboru energetiky*".

[74] Uvedený náhled Nejvyššího správního soudu vychází zejména z § 8 odst. 2 energetického zákona, kde se hovoří o „*rozhodnutí o udělení licence*", a § 9 odst. 3 energetického zákona, kde se hovoří o „*změnách rozhodnutí o udělení licence*". Energetický regulační úřad tak vydává rozhodnutí, kterým uděluje povolení (oprávnění), které je ve smyslu § 3 odst. 3 energetického zákona nezbytné k podnikání v energetických odvětvích. Tomuto náhledu na pojem „licence" vyhovuje většina ustanovení energetického zákona. Jinak je tomu u § 10 odst. 1 písm. e) energetického zákona ve znění od 1. 1. 2016, kde se uvádí, že licence zaniká „*rozhodnutím soudu o zrušení licence*". V návaznosti na soudní řád správní, dle něhož soudy ve správním soudnictví ruší správní rozhodnutí, nikoli oprávnění ve smyslu subjektivního práva, je nutno sousloví „rozhodnutí soudu o zrušení licence" v § 10 odst. 1 písm. e) energetického zákona vnímat jako rozhodnutí soudu, kterým se ruší rozhodnutí o udělení licence.

[75] Co se týče § 10 odst. 1 písm. b) energetického zákona, dle něhož licence zaniká zánikem právnické osoby, Nejvyšší správní soud zastává názor, že pojem „licence" užitý v tomto ustanovení představuje povolení (oprávnění). Dojde-li k zániku právnické osoby, která je příjemcem rozhodnutí o udělení licence, dochází k zániku licence ve smyslu povolení (oprávnění). Rozhodnutí o udělení licence tímto okamžikem ztrácí svůj účinek v podobě možnosti podnikat v energetických odvětvích na území České republiky v souladu se stanovenými podmínkami. Zánik právnické osoby se týká právě zmíněného účinku správního aktu, nikoli existence takového správního aktu. Obecně pak lze s odkazem na doktrínu uvést, že účinnost správního aktu je jeho schopnost způsobovat zamýšlené právní důsledky, přičemž jedním z důvodů zániku účinnosti správního aktu *ad personam* je zánik právnické osoby (srov. Hendrych D. a kol. *Správní právo. Obecná část*. 5. rozšířené vyd. Praha : C. H. Beck. 2003. s. 148–149). Důvodů zániku účinnosti správního aktu je více (jde např. o zánik účinnosti v důsledku časové doložky či rozvazovací podmínky, případně vyčerpáním účinků, jde-li o jednorázovou povinnost či oprávnění). Vzhledem k tomu, že účinnost je vlastnost správního aktu odlišná od jeho existence, není se zánikem účinnosti automaticky spojen zánik samotného správního aktu.

[76] Se skutečností, že rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2010, č. j. 14553-8/2010-ERU, vzniklo a do zániku společnosti FVE 28 vyvolávalo právní účinky v podobě založení a udržování oprávnění k výrobě elektřiny, stěžovatel nijak nepolemizuje. Nešlo o nicotné rozhodnutí, což nebylo ani zpochybňováno. Lze pak jen zopakovat, že zánik výše zmíněného účinku rozhodnutí nezpůsobuje zánik samotného rozhodnutí. Existence správního rozhodnutí jako předmětu řízení před krajským soudem byla po celou dobu řízení o žalobě splněna.

[77] Ostatně již v usnesení ze dne 22. 7. 2015, č. j. 1 As 126/2015 - 63, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*v důsledku zániku společnosti FVE 28 s. r. o. došlo ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) energetického zákona, účinného k 1. 1. 2015, k zániku licence č. 11101829 udělené rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 12. 2010 a že zánikem této licence nedošlo k zániku rozhodnutí, kterým byla tato licence udělena. Předmět soudního řízení správního tak zůstává nezměněn; i nadále jím je přezkum rozhodnutí žalovaného o udělení licence.*“ Od tohoto závěru, který byl vysloven v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu, které vzešlo ze stejného řízení o žalobě jako nynější kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu, neměl Nejvyšší správní soud nejmenšího důvodu se odchýlit. Z tohoto důvodu je stěžovatelův požadavek na předložení věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu zcela nepodložený.

[78] Současně lze uvést, že řízení o nynější kasační stížnosti neslouží k jakémukoli přezkumu výše citovaného usnesení zdejšího soudu sp. zn. 1 As 126/2015. V případě zmíněného usnesení Nejvyššího správního soudu nelze hovořit o žádném závazném právním názoru pro krajský soud, jak to činí stěžovatel. Jednak závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vůči krajskému soudu se týká jen rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým je rozhodnutí krajského soudu rušeno a věc vracena krajskému soudu k dalšímu řízení (viz § 110 odst. 4 s. ř. s.), což nebyl případ usnesení sp. zn. 1 As 126/2015, kterým byla kasační stížnost odmítnuta. Jednak krajský soud se v nyní napadeném rozsudku nikde nezmiňoval o tom, že by v usnesení sp. zn. 1 As 126/2015 byl pro něj vysloven nějaký závazný právní názor. Krajský soud v rozsudku pouze zopakoval své právní hodnocení, které vyslovil v usnesení ze dne 25. 5. 2015, č. j. 62 A 111/2013 - 393, před vydáním usnesení zdejšího soudu sp. zn. 1 As 126/2015. V tom, že krajský soud pro větší přesvědčivost svého rozsudku odkázal na usnesení sp. zn. 1 As 126/2015, aniž by měl za to, že obsahuje závazný právní názor, Nejvyšší správní soud nespatřuje žádné pochybení. Porušení práva na zákonného soudce, které stěžovatel v dané souvislosti namítl, zdejší soud neshledal.

[79] Stěžovatel poukázal na § 65 odst. 1 s. ř. s., v němž je pro účely soudního přezkumu definováno správní rozhodnutí jako úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti, přičemž tvrdí, že zrušením rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2010, č. j. 14553-8/2010-ERU, se nezasáhlo nikomu do právní sféry.

[80] Nejvyšší správní soud konstatuje, že i správní akt, který napadá nejvyšší státní zástupce, musí naplňovat znaky rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. Z povahy věci vyplývá, že po nejvyšším státním zástupci, který podává žalobu dle § 66 odst. 2 s. ř. s., není možno vyžadovat tvrzení, že sám nejvyšší státní zástupce byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení, resp.

aby takové zkrácení tvrdil. Nejvyšší státní zástupce se totiž pravidelně neúčastní řízení před správními orgány a není zde rozhodováno o jeho právech či povinnostech. Podstatné je pouze, aby napadené rozhodnutí vůči někomu (účastníku správního řízení) vyvolávalo efekt popsaný v § 65 odst. 1 s. ř. s., tj. založení, změnu, zrušení či závazné stanovení práv či povinností.

[81] Zdůraznit je třeba též to, že soudnímu přezkumu rozhodnutí správního orgánu nebrání skutečnost, že napadené správní rozhodnutí před vydáním rozsudku již pozbylo účinků. Podstatné je, že účinky, které lze podřadit pod vymezení v § 65 odst. 1 s. ř. s., rozhodnutí někdy v minulosti mělo. Jiný náhled by byl rozporný se základním právem na soudní ochranu. Např. je-li napadeno rozhodnutí o zajištění cizince ve smyslu § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, není podstatné, že v okamžiku rozhodování soudu byl cizinec ze zajištění propuštěn, protože již uplynula doba, na kterou byl zajištěn. Soudní ochranu není možno vázat na nejistou okolnost, zda budou v době rozhodování soudu trvat účinky správního rozhodnutí, kromě rozporu s právem na soudní ochranu by to totiž znamenalo porušení principu rovnosti, jelikož u typově shodných rozhodnutí, u nichž mohou účinky pominout, by byla možnost soudního přezkumu vázána na to, kdy by o žalobě soud rozhodoval (zda za trvání účinků rozhodnutí nebo až po jejich odpadnutí). V řízení o žalobě podané dle § 65 odst. 1 s. ř. s. adresátem správního rozhodnutí tedy není pro zhodnocení, zda jde o rozhodnutí ve smyslu uvedeného ustanovení, rozhodné, že správní rozhodnutí již nevyvolává účinky. Vzhledem k tomu, že soudní řád správní neobsahuje odlišné vymezení pojmu (správní) rozhodnutí v případě žaloby podané nejvyšším státním zástupcem dle § 66 odst. 2 s. ř. s., je třeba vycházet z jeho vymezení v řízení o žalobě dle § 65 odst. 1 s. ř. s. podané adresátem správního rozhodnutí.

[82] Obecně platí, že pokud správní akt v minulosti vyvolal účinky podřaditelné pod § 65 odst. 1 s. ř. s., naplňuje definici rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. i tehdy, pokud v době rozhodování soudu již byly vyčerpány jeho účinky. Z tohoto důvodu není pro účely nynějšího řízení nezbytné, aby Nejvyšší správní soud hodnotil, zda rozhodnutí žalovaného vyvolávalo ke dni rozhodování krajského soudu účinky v podobě nároku na konkrétní výši podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. Pro závěr o naplnění znaků rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. totiž plně postačí skutečnost, že rozhodnutí žalovaného do zániku společnosti FVE 28 bezpochyby vyvolávalo účinek v podobě založení a udržování povolení k výrobě elektřiny.

[83] Dle názoru stěžovatele nynější případ nepředstavuje situaci, kdy pouze pominou účinky napadeného správního rozhodnutí, ale dle jeho slov jde o rozhodnutí, u kterého zanikl jak adresát, tak obsah rozhodnutí. Nejvyšší správní soud ke zmínce o obsahu rozhodnutí uvádí, že zánik licence ve smyslu povolení (oprávnění) se nijak nevymyká zániku účinků jiných správních rozhodnutí. Co se týče zániku adresáta zrušeného rozhodnutí žalovaného (tj. společnosti FVE 28), lze s odkazem na bod [75] shora uvést, že jde o jeden z typických důvodů, které mohou vést k zániku účinku správního aktu, nejde proto o žádnou výjimečnost.

[84] V soudním řízení, kde správní rozhodnutí napadá jeho adresát, vzniká při smrti či zániku takového adresáta otázka, zda smrt či zánik adresáta představuje neodstranitelný

nedostatek podmínek řízení v podobě absence žalobce, nebo zda lze v řízení pokračovat s jeho nástupci. Takový problém nemohl v řízení před krajským soudem vůbec vzniknout, jelikož žalobu zde podával nejvyšší státní zástupce dle § 66 odst. 2 s. ř. s., tudíž zánik společnosti FVE 28 jakožto adresáta žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného byl v daném ohledu bez významu.

[85] Lze shrnout, že zánik licence dle § 10 odst. 1 písm. b) energetického zákona neznemožnil věcné projednání žaloby.

VI. b) Vyjádření ze dne 8. 10. 2015

[86] Stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na to, že v řízení před krajským soudem, kde vystupoval jako osoba zúčastněná na řízení, podal vyjádření ze dne 8. 10. 2015. Zde prezentoval svůj názor, že zánikem licence dle § 10 odst. 1 písm. b) energetického zákona zaniklo též rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2010, č. j. 14553-8/2010-ERU, o udělení licence a odpadl tak předmět řízení před krajským soudem. Stěžovatel má za to, že se krajský soud s tímto vyjádřením a argumentací směrnicí 2009/72/ES nevypořádal, a napadený rozsudek proto považuje za nepřezkoumatelný. S tím Nejvyšší správní soud nesouhlasí.

[87] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se zabýval otázkou, zda zánikem licence dle § 10 odst. 1 písm. b) energetického zákona zaniklo též rozhodnutí žalovaného, uvedl přitom ucelené právní hodnocení. Dle krajského soudu zánik licence v důsledku zániku právnické osoby, které byla licence udělena, nezpůsobuje zánik rozhodnutí, jímž byla tato licence udělena. Byť dle krajského soudu rozhodnutí žalovaného nevyvolávalo žádné účinky do budoucna, správní rozhodnutí bylo v době rozhodování krajského soudu existující a bylo možno jej zrušit. Zdejší soud uvádí, že z rozsudku krajského soudu tak lze vyvodit, že na licenci nahlížel jako na účinek rozhodnutí v podobě povolení (oprávnění) k výrobě elektrické energie s tím, že zánikem účinku (licence) automaticky nezaniká správní rozhodnutí, které však již dle krajského soudu po zániku licence nevyvolává účinky.

[88] Z napadeného rozsudku je patrné hodnocení krajského soudu, že zánik licence dle § 10 odst. 1 písm. c) energetického zákona neměl vliv na samotnou existenci rozhodnutí žalovaného. Jde o dostatečné pojednání o této otázce.

[89] Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno dle Ústavního soudu pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (srov. nález ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, publikovaný jako N 3/36 SbNU 19; nález ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, publikovaný jako N 108/41 SbNU 349; či nález ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, publikovaný jako N 207/54 SbNU 565).

[90] Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že se v rámci hodnocení, zda zanikl předmět řízení, nevyjádřil též ke směrnici 2009/72/ES. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ve vyjádření ze dne 8. 10. 2015 stěžovatel přednesl jen stěží uchopitelnou soustavu tvrzení typu, že v čl. 7 směrnice se nikde nepíše o licencích; že z ničeho neplyne, že by povolení

mělo oddělenou právní existenci od řízení o jeho udělení; a též že povolení je jen výstup procesu rozhodování. Krajskému soudu nelze důvodně vytýkat, že se výslovně nezabýval těmito tvrzeními, u nichž není patrné, proč by z nich mělo vyplývat, že zanikl předmět řízení před krajským soudem. Stěžovatel ve vyjádření ze dne 8. 10. 2015 ve vztahu ke směrnici 2009/72/ES uvedl, že pojem „licence" v energetickém zákoně je ve světle směrnice třeba vykládat jako rozhodnutí o povolení, a dodal, že v české verzi směrnice, kde se v čl. 7 pojednává o povolení, je chyba v překladu, přičemž poukazuje na anglickou verzi, kde je užit pojem „*authorisation*", což stěžovatel vnímá jako oprávnění. Ani zde nejde o koherentní argumentační linii, z níž by bylo patrné, proč by měl nebo neměl zaniknout předmět řízení.

[91] Lze proto shrnout, že krajský soud uvedl ucelené právní hodnocení toho, proč zánikem společnosti FVE 28 nezanikl předmět řízení před krajským soudem. Charakter poukazu stěžovatele na směrnici byl takový, že nepřinášel uchopitelná tvrzení k otázce zániku předmětu řízení před krajským soudem.

[92] Jelikož smyslem směrnic je harmonizace právních řádů členských států ohledně dosažení určitého směrnicí přepokládaného výsledku, je členským státům obecně ponecháno na uvážení, jakou konkrétní vlastní úpravou, která efektivně naplňuje výsledek předpokládaný směrnicí, dosáhnou naplnění požadavků směrnice. Obecně proto nelze očekávat, že by směrnice obsahovala velmi podrobnou úpravu toho, jak má vypadat vnitrostátní procesní úprava. Tím, že se v čl. 7 odst. 2 směrnice 2009/72/ES pojednává o tom, že „[č]*lenské státy stanoví kritéria pro udělení povolení k výstavbě výrobních kapacit na svém území*", je zřejmé, že směrnice předpokládá konstitutivní akt aplikace práva zakládající příslušné právo vážící se k výrobním kapacitám. Uvedený článek stanoví kritéria pro udělení povolení (např. bezpečnost, ochrana veřejného zdraví, ochrana životního prostředí apod.). Těžko však lze poukázat na některé ustanovení dané směrnice (a stěžovatel to ve svém vyjádření ze dne 8. 10. 2015 ani nečinil), z něhož by vyplývalo, jaký dopad má zánik právnické osoby na existenci konstitutivního aktu aplikace práva, na jehož základě bylo možno vyrábět elektřinu (zda jde o důvod zániku účinku aktu či zda ve vztahu k takovému aktu nastává úplně jiný efekt). Zdejší soud konstatuje, že jde o takovou procesní podrobnost, kterou se směrnice nemusí zabývat a u níž mají státy prostor pro vlastní úpravu souladnou pouze s cíli směrnice. Tím, že stěžovatel ve svém vyjádření ze dne 8. 10. 2015 konkrétně a srozumitelně nepředestřel, jak se projevuje úprava ve směrnici ve vztahu k zániku předmětu řízení, vůbec neumožnil konkrétnější reakci krajského soudu. Již z tohoto důvodu nelze pak důvodně v kasační stížnosti namítat, že se krajský soud poukazem na směrnici nezabýval.

VI. c) Námitka porušení práva na spravedlivý proces

[93] Jeden z dílčích důvodů porušení práva na spravedlivý proces stěžovatel spatřoval v tom, že krajský soud vydal usnesení ze dne 25. 5. 2015, č. j. 62 A 111/2013 - 393, jímž konstatoval, že po zániku společnosti FVE 28 bude v řízení pokračováno se stěžovatelem jako osobou zúčastněnou na řízení. Již v bodu [7] usnesení ze dne 22. 7. 2015, č. j. 1 As 126/2015 - 63, jímž rozhodl o kasační stížnosti směřující proti uvedenému usnesení krajského soudu, Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Z dikce § 34 s. ř. s. sice nevyplývá, že by soud vydával rozhodnutí o tom, že ten, kdo v řízení uplatňuje práva osoby*

zúčastněné na řízení, je touto osobou, tedy že splňuje podmínky citovaného ustanovení. Nicméně pokud tak krajský soud přesto učinil, není jeho postup sice zákonem předvídaný, nemůže se však negativně dotknout sféry stěžovatele, neboť se v podstatě jedná pouze o deklaraci toho, že stěžovatel splňuje formální i materiální podmínky předvídané právě citovaným ustanovením." V daném ohledu tak v souvislosti s vydáním usnesení krajského soudu ze dne 25. 5. 2015 nelze spatřovat porušení práva na spravedlivý proces, což potvrdil i Ústavní soud v bodu 8. usnesení ze dne 22. 9. 2015, sp. zn. IV. ÚS 2665/15 (dostupném z http://nalus.usoud.cz), jímž rozhodl o ústavní stížnosti proti citovanému usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 126/2015.

[94] Porušení práva na spravedlivý proces stěžovatel spatřoval i v souvislosti s vydáním usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 126/2015. K tomu, proč je tato argumentace nedůvodná, lze odkázat na bod [78] shora.

[95] Za nepodložené Nejvyšší správní soud považuje i pochyby o spravedlivém procesu, které stěžovatel dovozoval z termínu jednání před krajským soudem a doby potřebné pro vypracování písemného odůvodnění napadeného rozsudku.

[96] Porušení spravedlivého procesu nelze spatřovat v tom, že jednání před krajským soudem se uskutečnilo dne 9. 10. 2015, přičemž předseda senátu na telefonický dotaz zástupce stěžovatele dne 8. 9. 2015 odpověděl, že nařízení jednání lze očekávat „*na období říjen/listopad 2015*", jak se uvádí v úředním záznamu na č. l. 437 spisu krajského soudu. Stěžovatel byl o nařízeném jednání řádně vyrozuměn, a to soudním přípisem ze dne 16. 9. 2015, č. j. 62 A 111/2013 - 441, jenž mu byl doručen skrze zástupce dne 17. 9. 2015. O nařízeném jednání tak byl stěžovatel zpraven s dostatečným předstihem čtyř týdnů (v dané souvislosti lze poukázat na to, že účastníci musí mít na přípravu minimálně 10 dnů dle § 49 odst. 1 s. ř. s.; poznamenat však lze, že stěžovatel nebyl účastníkem, ale osobou zúčastněnou na řízení). Termín jednání 9. 10. 2015 se navíc nijak výrazně neodchyluje od původní předběžné telefonické informace od předsedy senátu („*období říjen/listopad 2015*"). Vzhledem k tomu, že se krajský soud nijak ve svém rozhodnutí neopíral o výsledek řízení před trestním soudem vedeném pod sp. zn. 10 T 1/2013, není důvodu dávat termín jednání před krajským soudem do souvislosti s termínem hlavního líčení v trestní věci, jak to činí stěžovatel.

[97] Žádné pochybení krajského soudu, tím méně pak porušení práva na spravedlivý proces, nelze spatřovat v tom, že krajský soud vyhotovil písemné znění rozsudku za čtyři dny od vyhlášení rozsudku (dne 9. 10. 2015 byl rozsudek vyhlášen a dne 13. 10. 2015 bylo odesláno jeho písemné znění). Jednoměsíční lhůta k vyhotovení rozsudku dle § 54 odst. 3 s. ř. s. byla dodržena. Stěžovatelova práva tímto postupem porušena nebyla. Vzhledem k tomu, že o odůvodnění rozsudku musel mít soud jasno již v době jeho vyhlášení, nemůže být vypracování písemného odůvodnění rozsudku za dva pracovní dny (9. 10. 2015 byl pátek a 13. 10. 2015 bylo úterý) důvodem k jakýmkoli důvodným pochybám o rozhodování soudu. Ani přepsání data na pokynu soudní kanceláři z 12. 10. 2015 na 13. 10. 2015 se nemohlo dotknout práv stěžovatele.

[98] Důvodná není ani námitka ohrožení nestrannosti a nezávislosti soudců, které stěžovatel dovozoval z toho, že „*podle veřejnosti známých informací*" se nejvyšší státní

zástupce sešel se zástupci žalovaného, což dle jeho názoru u veřejnosti vzbuzuje pochybnost, zda nedošlo k ovlivnění nezávislosti soudů, a může u veřejnosti ohrozit vnímání uskutečňování spravedlnosti. Nejenže stěžovatel připustil, že nemůže ani prokázat existenci takových schůzek, Nejvyšší správní soud v tvrzení stěžovatele nespatřuje ani pochopitelný podklad pro úvahy, proč by měla být ohrožena nezávislost soudců, o nichž stěžovatel ani netvrdí, že by se schůzek vůbec účastnili. V České republice jsou zavedeny institucionální garance nezávislosti soudců a soudů, přičemž stěžovatel ani konkrétně nepopsal, jakým způsobem by u dovozovaných schůzek, které však ani sám neumí doložit, mělo proběhnout působení na soudce.

VI. d) Závažný veřejný zájem na podání žaloby nejvyšším státním zástupcem

[99] Dle § 66 odst. 2 s. ř. s. je žalobu proti správnímu rozhodnutí oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem.

[100] Stěžovatel si je dobře vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 27/2006 - 70 (publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS), dle něhož je úvaha o naplnění závažného veřejného zájmu vyhrazena nejvyššímu státnímu zástupci, nepodléhá přezkumu správními soudy a záleží jen na nejvyšším státním zástupci, zda svého práva využije. Stěžovatel však tvrdí, že pokud není závažný veřejný zájem soudy posuzován z hlediska přípustnosti žaloby jako otázka splnění procesní legitimace nejvyššího státního zástupce, musí hrát roli z hlediska důvodnosti žaloby, tedy věcné legitimace. S tím Nejvyšší správní soud nesouhlasí.

[101] Ust. § 66 odst. 2 s. ř. s. vymezuje aktivní procesní legitimaci k podání žaloby, umožňuje tedy nejvyššímu státnímu zástupci vystupovat před správními soudy na straně žalobce. Dané ustanovení vymezuje podmínky přípustnosti žaloby, nikoli její důvodnosti. Soudní řád správní nezná jako důvod zrušení správního rozhodnutí to, že jím byl porušen závažný veřejný zájem. Důvody pro zrušení rozhodnutí tento předpis spojuje s nezákonností rozhodnutí či vadami správního řízení (srov. § 78 odst. 1 s. ř. s.). Závažný veřejný zájem se vztahuje k samotnému projednání žaloby, nikoli k hodnocení její důvodnosti. Shodným způsobem Nejvyšší správní soud nahlíží i na § 66 odst. 3 s. ř. s., který opravňuje k podání žaloby veřejného ochránce práv, jenž na rozdíl od nejvyššího státního zástupce však musí závažný veřejný zájem prokázat (viz bod [42] rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 294/2014 - 114).

[102] Ust. § 66 odst. 2 s. ř. s. představuje „procesní vstupenku“ do řízení pro nejvyššího státního zástupce za situace, kdy jiné osoby nechtějí nebo už nemohou takové řízení vyvolat (srov. bod [21] usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 6. 2015, č. j. 2 As 103/2015 - 128, publ. pod č. 3254/2015 Sb. NSS). Úvaha nejvyššího státního zástupce o naplnění závažného veřejného zájmu nepodléhá soudnímu přezkumu ani z pohledu přípustnosti žaloby, ani z pohledu důvodnosti žaloby, jde o výhradní posouzení nejvyššího státního zástupce. Z tohoto důvodu ostatně Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku sp. zn. 8 As 27/2006 konstatoval, že Krajský soud v Hradci Králové nepochybil, když se otázkou závažného veřejného zájmu vůbec nezabýval v řízení o žalobě podané nejvyšším státním zástupcem dle § 66 odst. 2 s. ř. s.

[103] Vzhledem k tomu, že část V. kasační stížnosti stěžovatel nazval nepřezkoumatelnost závěru o závažném veřejném zájmu na zrušení napadeného rozhodnutí, Nejvyšší správní soud krátce uvede, proč v daném ohledu napadený rozsudek nepřezkoumatelný není. Krajský soud odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek sp. zn. 8 As 27/2006) objasnil, že úvaha, zda je dán závažný veřejný zájem, je vyhrazena nejvyššímu státnímu zástupci a nepodléhá soudnímu přezkumu. Krajský soud tak vysvětlil, proč nebylo třeba blíže zkoumat závažný veřejný zájem, jeho rozsudek proto není nepřezkoumatelný.

[104] Nejvyšší správní soud nemá s odkazem na výše uvedené (body [100] až [102]) důvod zabývat se pochybami stěžovatele, zda byl dán závažný veřejný zájem. Z tohoto pohledu je nepodstatný stěžovatelův poukaz na výsledky hloubkové kontroly u žalovaného, obsahy výpovědí svědků v trestním řízení vedeném pod sp. zn. 10 T 1/2013 a další podklady, na jejichž podkladě vznášel pochyby o existenci závažného veřejného zájmu na podání žaloby, které vyvozoval z toho, že dle něj žalovaný rozhodoval benevolentně čistě formalisticky a že ve správních řízeních před žalovaným bylo postupováno v rozporu s právními předpisy.

[105] Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdil, že pro zrušení správního rozhodnutí k žalobě nejvyššího státního zástupce podané dle § 66 odst. 2 s. ř. s. je třeba, aby šlo o rozhodnutí nezákonné a současně aby panoval závažný veřejný zájem na jeho zrušení, což by v sobě mělo obsahovat poměření veřejného zájmu a zájmu dotčených osob. Již výše Nejvyšší správní soud objasnil, že posuzování existence závažného veřejného zájmu není podstatné ani z hlediska přípustnosti žaloby, ani z hlediska její důvodnosti. To však neznamená, že by soudní judikatura nereflektovala specifika žaloby podané dle § 66 odst. 2 s. ř. s. a nebrala ohled na dobrou víru oprávněných osob z napadeného správního rozhodnutí. Nečiní tak však v návaznosti na zkoumání závažného veřejného zájmu.

[106] Princip právní jistoty a princip ochrany nabytých práv vážících se k napadenému správnímu rozhodnutí je v řízení o žalobách podaných nejvyšším státním zástupcem dle § 66 odst. 2 s. ř. s. zajištěn následujícím způsobem. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí může být závažný důvod zjištěné nezákonnosti rozhodnutí či řízení, které mu předcházelo, přičemž dotčené osobě přísluší obrana v tom smyslu, že zjištěná nezákonnost musí dosahovat takové intenzity, že převažuje nad principem ochrany dobré víry dotčené osoby, případně že dobrá víra nemohla být s ohledem na okolnosti případu dána. K tomu srov. bod [30] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2015, č. j. 2 As 103/2015 - 171, či body [18] a [19] rozsudku ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 As 102/2015 - 30.

[107] Nejvyšší správní soud zmiňuje, že stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil též námitku ochrany dobré víry. Tou se zdejší soud zabývá v části VI. m) této kasační stížnosti.

[108] Stěžovatel v doplnění svého vyjádření ze dne 1. 2. 2016 uvedl, že shledávání závažného zájmu na podání žaloby ze strany nejvyššího státního zástupce má dopad do práv a povinností osob zúčastněných na řízení, s dovětkem, že jde primárně o procesní práva a povinnosti. K tomu zdejší soud poznamenává, že řízení o žalobě je dle § 32 s. ř. s. zahájeno ze zákona již tím, že soudu došla žaloba. Tímto okamžikem vznikají procesní

práva a povinnosti osobám, u nichž s tím zákon počítá. Jde o automatický důsledek podání žaloby, na němž by se nic nezměnilo ani tehdy, když by soud prověřoval závažný veřejný zájem, čehož se domáhá stěžovatel, ale k čemu nespatřuje důvod judikatura, od níž se zdejší soud nehodlá odchýlit. Poukaz na vznik procesních práv a povinností nepovažuje Nejvyšší správní soud za argument, který by mohl zvrátit setrvalou judikaturu, že úvaha nejvyššího státního zástupce o naplnění závažného veřejného zájmu nepodléhá soudnímu přezkumu.

[109] V samotném řízení o žalobě podané nejvyšším státním zástupcem je plně aplikovatelný institut osoby zúčastněné na řízení se všemi procesními právy s tím spojenými včetně možnosti podat kasační stížnost a na základě vlastních námitek podrobit přezkumu rozhodnutí krajského soudu. V řízení o žalobě nejvyššího státního zástupce je pak případně zjištěné vady napadeného správního rozhodnutí nutno poměřovat s principem ochrany dobré víry. Osoby zúčastněné na řízení tímto způsobem mají garantována procesní práva, která se týkají samotného věcného posuzování žaloby, což Nejvyšší správní soud považuje za určující.

VI. e) Námitka možnosti dosažení nápravy jinak než žalobou nejvyššího státního zástupce

[110] Stěžovatel poukázal na tuto část důvodové zprávy k soudnímu řádu správnímu: „*Zvláštní žalobní legitimaci zákon svěřuje nejvyššímu státnímu zástupci k tomu, aby vlastním návrhem požadoval odstranění nezákonného rozhodnutí v delší lhůtě tam, kde proto shledá závažný veřejný zájem a jiný způsob nápravy není možný. Může tu jít o případy nepříliš časté, ale veřejností citlivě vnímané, například tam, kde nezákonné rozhodnutí bylo dosaženo úplatkem a není tu již jiná právní cesta, kterou by bylo možno takové rozhodnutí odstranit.*“ Stěžovatel pak na základě této citace z důvodové zprávy dovozoval, že podmínkou pro podání žaloby nejvyšším státním zástupcem je neexistence jiného způsobu nápravy. V kasační stížnosti pak uváděl důvody, proč si myslí, že jiný způsob nápravy možný byl.

[111] Nejvyšší správní soud považuje odkaz na důvodovou zprávu za zavádějící. Ze sněmovního tisku 1080/0, který důvodovou zprávu obsahuje, je patrné, že původní návrh zákona, k němuž se důvodová zpráva vztahovala, obsahoval v § 65 odst. 1 tento text: „*Žalobu je oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem a není-li možno dosáhnout nápravy jinak*.“ Důvodová zpráva je dostupná z digitálního repozitáře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, 3. volební období, 1998-2002, na stránkách www.psp.cz. V průběhu legislativního procesu byla z původního návrhu vypuštěna podmínka: „*není-li možno dosáhnout nápravy jinak*“. Oprávnění nejvyššího státního zástupce podat žalobu je obsaženo v § 66 odst. 2 s. ř. s., který nikdy neobsahoval podmínku, aby nápravy nemohlo být dosaženo jinak. Absenci této podmínky v textu zákona lze s ohledem na uvedené bezpečně považovat za úmysl zákonodárce. Zvláštní důvody, které limitují přípustnost žaloby nejvyššího státního zástupce, jsou uvedeny v § 66 odst. 5 a 6 s. ř. s., ty jsou však pro nynější věc nepodstatné.

[112] Posuzování, zda bylo nebo nebylo možno nápravy možno dosáhnout jinak, je pro věc bezpředmětné. Stěžovatel konkrétně tvrdí, že nápravy bylo možno dosáhnout obnovou řízení. K tomu lze poukázat na již výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 27/2006, kde bylo k žalobě podané dle § 66 odst. 2 s. ř. s. uvedeno: „*podání žaloby nebrání ani to, že v době jejího podání lze ještě využít mimořádných opravných*

prostředků podle předpisů o řízení před správními orgány (např. zde namítaná obnova kolaudační řízení).“

[113] V nynější věci se sice žalovaný pokoušel řízení obnovit, ovšem jak vyplývá z jeho vyjádření ze dne 13. 2. 2014 (č. l. 38 spisu krajského soudu), rozhodnutí ze dne 26. 4. 2012, č. j. 01985-67/2011-ERU, jímž byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí o obnově řízení, bylo krajským soudem zrušeno (rozsudkem ze dne 25. 9. 2013, č. j. 31 A 53/2012 – 99, dostupným z www.nssoud.cz). Posléze již žalovaný o obnově nedokázal v zákonné lhůtě pro obnovu rozhodnout. Skutečnost, že žalovaný o obnovu bezvýsledně usiloval, případně důvody, proč k obnově řízení nedošlo, jsou však ve vztahu k oprávnění nejvyššího státního zástupce podat žalobu dle § 66 odst. 2 s. ř. s. nepodstatné, jelikož zákon jeho žalobní oprávnění nesvazuje podmínkou, že již nápravy není možno dosáhnout jinak.

VI. f) Námitka nekompletnosti správního spisu

[114] V řízení před krajským soudem právní předchůdkyně stěžovatele uvedla, že v předloženém správním spise chybí podněty, které žalovaný zasílal na nejvyšší státní zastupitelství, a dále vzájemné přípisy těchto institucí, kterými si spisy s určitým pokynem či návrhem vracely.

[115] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že nepovažoval za potřebné vyzývat žalovaného k předložení listin, které dle názoru právní předchůdkyně stěžovatele měly být obsahem spisu. Údajnou komunikaci mezi žalovaným a nejvyšším státním zastupitelstvím považoval krajský soud za nepotřebnou pro rozhodnutí o žalobě.

[116] Nejvyšší správní soud se s krajským soudem zcela ztotožnil. Úkolem krajského soudu bylo posoudit, zda bylo žalobou napadené rozhodnutí o udělení licence vydáno v souladu se zákonem, a zhodnotit dobrou víru nabyvatele licence. Pro takové zhodnocení je zcela bez významu, zda žalovaný dával podnět k podání žaloby nejvyššímu státnímu zástupci. Okolnosti, které vedly nejvyššího státního zástupce k podání žaloby, nemohou nic změnit na tom, zda rozhodnutí o vydání licence bylo vydáno v souladu se zákonem.

[117] Dle stěžovatele bylo pro rozhodnutí krajského soudu důležité mít poznatky o výkonu veřejné moci zaměřené proti držiteli licence. S tím nelze souhlasit. Jak již Nejvyšší správní soud objasnil v částech VI. d) a VI. e) tohoto rozsudku, úvahu nejvyššího státního zástupce o shledání závažného veřejného zájmu na podání žaloby soudy nepřezkoumávají a pro podání žaloby dle § 66 odst. 2 s. ř. s. je nerozhodné, zda bylo možno nápravy dosáhnout jinak než žalobou nejvyššího státního zástupce. Krajský soud nepotřeboval mít k dispozici listiny, které se týkají skutečností z hlediska jeho přezkumu nepodstatných.

VI. g) Námitka nepřípustného rozšíření žaloby po uplynutí lhůty k podání žaloby

[118] Zcela neopodstatněná je námitka, že v žalobě ze dne 26. 11. 2013 nejvyšší státní zástupce neuvedl jediný projednatelný žalobní bod a že žalobu nepřípustně rozšířil o další žalobní body až v podání ze dne 13. 10. 2014 (č. l. 181 spisu krajského soudu) nazvaném *replika k vyjádřením osoby na řízení zúčastněné ze dne 12. 6. 2014, 18. 7. 2014 a k předloženým důkazům*.

[119] Dle § 71 odst. 2, věty poslední, s. ř. s. lze rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě k podání žaloby. Lhůta pro podání žaloby nejvyšším státním zástupcem činí 3 roky od právní moci napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 2 s. ř. s.). Společnosti FVE 28 bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 28. 12. 2010 a následujícího dne se vůči žalovanému vzdala práva na rozklad.

[120] V žalobě projednatelné žalobní body uplatněny byly. Žalobce namítal, že žalovaný neprovedl důkaz ohledáním, ale zařízení obhlédl „za plotem“, v důsledku čehož nezjistil, že energetické zařízení není v době vydání licence dokončené (část II. žaloby). Dále namítl, že předložené revizní zprávy, kterými se dokladuje bezpečnost energetického zařízení, nepředstavovaly způsobilý prostředek zjištění skutkového stavu věci, jelikož nezachycovaly skutečný stav elektrárny, přičemž žalobce blíže odůvodňoval, proč revizní zprávy neodpovídaly skutečnosti (část V. žaloby). Nejvyšší státní zástupce dovozoval pochybení žalovaného při provádění obhlídky elektrárny na místě (část VI. žaloby). Licence byla dle žalobce udělena na dobu delší, než pro kterou žadatel o licenci doložil oprávnění užívat elektrické zařízení (část VII. žaloby). Nejvyšší správní soud na základě uvedeného konstatuje, že žalobce objasnil, jaké nezákonnosti spatřuje ve vydaném rozhodnutí žalovaného a řízení, které mu předcházelo. Dostatečně své námitky konkretizoval a poukázal na skutkové okolnosti, o něž své námitky opíral.

[121] Limitace pro rozšíření žalobních bodů po uplynutí lhůty k podání žaloby dle § 71 odst. 2 s. ř. s. se neuplatní pro důkazní návrhy [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 4 Azs 176/2006 - 84 (publ. pod č. 1834/2009 Sb. NSS)].

[122] V podání ze dne 13. 10. 2014 nejvyšší státní zástupce navrhl další důkazy ke svému tvrzení, které uplatnil již v žalobě, že elektrárna nebyla k datu uvedenému na revizní zprávě dokončena (část IV. podání). V dalších částech podání ze dne 13. 10. 2014 vyvracel tvrzení stěžovatele o nekompletnosti spisu (část II. podání) a o neexistenci závažného veřejného zájmu na podání žaloby (část VI. podání) a uvedl argumentaci, proč listiny předložené stěžovatelem nesvědčí o nedůvodnosti žaloby (část V. podání). Části podání ze dne 13. 10. 2014, v nichž jsou vyvracena tvrzení stěžovatele a kde se nejvyšší státní zástupce vyjadřuje k listinám předloženým stěžovatelem, nepředstavují žalobní body, jelikož neobsahují dodatečné důvody, z nichž by byla dovozována nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jde o procesní reakci na stěžovatelova tvrzení.

VI. h) Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu

[123] Stěžovatel napadený rozsudek označil za nepřezkoumatelný. Dle stěžovatele krajský soud nezdůvodnil, proč se zabýval jen licenčním řízením, a ne vydáním revizní zprávy, nezdůvodnil, proč odmítl stanovisko Technické inspekce České republiky a důkazní návrhy z trestního řízení vedeného pod sp. zn. 10 T 1/2013 a rovněž znalecké posudky vyjadřující se k bezpečnosti fotovoltaické elektrárny. Stěžovatel má za to, že krajský soud ignoroval § 75 odst. 1 s. ř. s., dle něhož při přezkoumávání správního rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[124] Nejvyšší správní soud shledal, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný. Krajský soud zřetelně a srozumitelně objasnil, proč bylo vydání napadeného správního rozhodnutí o udělení licence v rozporu se zákonem. Důvodem bylo, že žalovaný vydal rozhodnutí na základě podkladu, který nebyl schopen osvědčit splnění zákonných podmínek. V napadeném rozsudku bylo dostatečně objasněno, že žadatel o licenci hodlal splnění technických předpokladů k výkonu licencované činnosti dokládat revizní zprávou, která však neměla vypovídací hodnotu, jelikož ji vyhotovil revizní technik, který před zpracováním revizní zprávy elektrárnu fyzicky neviděl a nezkontroloval. Je tedy zřejmé, že krajský soud se zabýval nejen licenčním řízením, ale také revizní zprávou.
[125] Krajský soud na straně 12 napadeného rozsudku vysvětlil, proč nepovažoval stanovisko Technické inspekce České republiky za určující. Jeho závěry byly v daném smyslu schopné věcného přezkumu, jemuž byly k námitce stěžovatele podrobeny v bodě [142] níže. Krajský soud se rovněž vyslovil k tomu, proč neprovedl důkaz znaleckými posudky či dalšími podklady z trestního řízení. Nesouhlas stěžovatele s neprovedením důkazních návrhů neznamená, že by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný.

[126] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud neporušil § 75 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud totiž řádně zhodnotil, jaké podklady měl správní orgán ke dni vydání svého rozhodnutí a na jakých bylo tedy založeno jeho rozhodnutí. To, že krajský soud odmítl nahrazovat činnost správního orgánu, ale soustředil se na přezkum jeho činnosti, nelze nazvat ignorováním § 75 odst. 1 s. ř. s., k tomu blíže viz část VI. l) tohoto rozsudku. Současně krajský soud objasnil, proč dospěl k závěru, že žadatel o licenci nemohl být v dobré víře v zákonnost vydaného správního rozhodnutí.

[127] Napadený rozsudek krajského soudu je schopen věcného přezkumu, proto mohl Nejvyšší správní soud v navazujících částech tohoto rozsudku vypořádat kasační námitky, které proti hodnocení krajského soudu směřovaly.

VI. i) Provedení důkazu protokolem o výpovědi revizního technika, vada revizní zprávy

[128] Krajský soud shledal, že revizní technik P., který vyhotovil revizní zprávu, fyzicky před vyhotovením zprávy elektrárnu nezkontroloval, ale revizní zprávu vytvořil „od stolu“, což dle krajského soudu vylučuje, aby jeho revizní zpráva prokazovala bezpečnost elektrárny.

[129] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku, která se týkala provedení důkazu záznamem výpovědi revizního technika P., která byla učiněna na policii v Hradci Králové. Stěžovatel uvedl, že podání vysvětlení před policií nelze použít jako důkaz, jelikož neměl příležitost osobě podávající vysvětlení klást otázky.

[130] Zdejší soud konstatuje, že krajský soud provedl mj. důkaz protokolem o výslechu revizního technika J. P. ze dne 16. 5. 2012 na policii v Hradci Králové. Dle tohoto protokolu revizní technik P. vypověděl, že o vyhotovení revizních zpráv byl prostřednictvím M. S. požádán J. H. a že revizní zprávy bylo třeba vyhotovit rychle. Proto je dle výpovědi v daném protokolu revizní technik vyhotovil, aniž by elektrárnu prohlédl a navštívil. Výslovně uvedl, že zprávy napsal „od stolu“.

[131] Popsaný protokol o výslechu revizního technika, jímž byl proveden důkaz, se týkal zjištění, že revizní technik osobně neprohlédl elektrárnu před datem 30. 11. 2010, které je v revizních zprávách uvedeno jako datum revize. Jde o revizní zprávy, které společnost FVE 28 předložila jako součást žádosti o licenci. Nejvyšší správní soud konstatuje, že při ústním jednání před krajským soudem žalobce, žalovaný i stěžovatel výslovně potvrdili, že skutečnost, že před vyhotovením revizní zprávy revizní technik P. elektrárnu osobně neprohlédl a nezkontroloval, je skutečností nespornou. Již z tohoto důvodu z této skutečnosti mohl krajský soud vycházet a nebylo třeba ji podrobovat dokazování. Vzhledem k tomu, že z protokolu o výslechu revizního technika krajský soud nečerpal jiné skutkové zjištění než to, které bylo nesporné, nemohlo dojít k újmě žádných stěžovatelových práv. Jeho námitka je proto nedůvodná.

[132] Stěžovatel označil závěr krajského soudu, že předložená revizní zpráva neměla vypovídací hodnotu o stavu elektrárny, za nepřezkoumatelný a vytknul krajskému soudu, že neuvedl, z jakého předpisu vyplývají závěry uvedené v napadeném rozsudku. Nejvyšší správní soud námitce nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil. Úvaha krajského soudu, že revizní technik, který svým podpisem stvrzuje revizní zprávu, z níž není patrno, že by na revizi spolupracoval s kýmkoli jiným, je natolik přímočará a přirozená, že si nevyžaduje rozsáhlejšího pojednání. V revizních zprávách, které žalovanému předložil žadatel o licenci a které podepsal revizní technik P., je pojednáno o vizuální prohlídce a měření. Obsah revizních zpráv pak přirozeně zpochybňuje zjištění, že osoba, která je podepsala, na místě před vypracováním zpráv nebyla, přičemž z revizních zpráv není patrné, jak by bylo jinak možné pojednat o vizuální prohlídce a měření. Napadený rozsudek v daném ohledu není nepřezkoumatelný. Zda norma ČSN obsahuje či neobsahuje požadavek na uvedení počtu panelů, není z hlediska přezkoumatelnosti určující.

[133] Při jednání před krajským soudem stěžovatel dodal, že revizní technik P. na elektrárně před vypracováním revizní zprávy nebyl, ale že elektrárnu navštívil pan S., s nímž P. spolupracoval. Stěžovatel zde poukazoval na výpověď revizního technika P. při hlavním líčení v trestní věci. Krajský soud ve svém rozsudku na tvrzení o spolupráci revizního technika s panem S. reagoval, přičemž dospěl k závěru, že ani toto tvrzení nemění nic na závěru o vadnosti revizní zprávy. V posledním odstavci na straně 11 napadeného rozsudku krajský soud v dané souvislosti uvedl, že pokud revizní technik spolupracuje s jinou osobou (jiným revizním technikem, který prohlíží elektrárnu místo něho), je nezbytné tuto skutečnost v revizní zprávě zmínit. S věcnými námitkami stěžovatele směřujícími do takového hodnocení Nejvyšší správní soud nesouhlasí.

[134] Právní předpisy stanoví, jaké náležitosti musí mít žádost o licenci, jaké skutečnosti a případně jakými prostředky je má žadatel o licenci prokazovat. Řízení o udělení licence je vystavěno na tom, že na základě aktivity samotného žadatele musí být prokázáno splnění všech podmínek pro udělení licence. Správní orgán má možnost jakýkoli z předložených dokladů blíže prověřovat, nicméně není povinností správního orgánu aktivně z vlastního popudu a vlastní činností odstraňovat zjištěné vady předložených podkladů. To je věcí žadatele o licenci.

[135] V řízení o udělení licence je žadatel o licenci povinen prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti (viz § 5 odst. 3, věta první, a § 7 odst. 4 energetického zákona). Dle § 9 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.“, pokud není výslovně zmíněno jiné znění), žadatel prokazuje splnění technických předpokladů energetického zařízení dokladem osvědčujícím bezpečnost energetického zařízení, kterým je „*u předčasného užívání energetických zařízení před jejich dokončením povolení k předčasnému užívání stavby před jejím úplným dokončením a dále doklad prokazující splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem*“.

[136] Posuzování technické způsobilosti (bezpečnosti) je odborná technická otázka. Řízení o udělení licence přitom není vystavěno na zásadě, že by správní orgán měl aktivní vyhledávací činností zjišťovat za žadatele, zda jsou splněny podmínky pro udělení licence, ale je vystavěno na zásadě, že prokázání těchto podmínek je na žadateli. Z těchto důvodů byl v právních předpisech stanoven požadavek, aby žadatel o licenci předložil doklad v podobě revizní zprávy, kterým se prokazuje bezpečnost elektrárny. Revizní technik pak svým podpisem na revizní zprávě stvrzuje jak závěr revizní zprávy, tak řádnost všech postupů při jejím zpracování. Tímto způsobem je revizní technik spoluodpovědný za náležité zjištění skutkového stavu ve správním řízení. Byť má správní orgán plnou možnost provést prověření údajů v revizní zprávě, a to i způsobem, který svou podrobností a rozsahem odpovídá provedené revizi, nelze dovozovat, že by nezbytnou součástí řízení o udělení licence mělo být takto podrobné prověření revizní zprávy. Jde spíše o kontrolní oprávnění správního orgánu, k němuž může přistoupit v případech, kdy k tomu shledá důvody. Tímto způsobem nelze nahradit požadavek na předložení revizní zprávy (či znaleckého posudku, k tomu viz dále bod [141]). Pokud by měla být podrobná kontrola revizní zprávy srovnatelná se samotnou revizí pravidelnou součástí řízení před správním orgánem, pozbylo by smyslu vyžadovat revizní zprávu, jelikož by vlastně šlo o dvojí kontrolu téhož. Obecně pak lze konstatovat, že k udělení licence může dojít, aniž by správní orgán na místě samém ověřoval údaje v revizní zprávě. V takovém případě se revizní zpráva chová jako formalizovaný výsledek prověřovací činnosti kvalifikovaného odborníka.

[137] Revizní zpráva ve vztahu k technické způsobilosti (bezpečnosti) slouží jako podklad pro zjištění skutkového stavu, který pak již nemusí být pravidelně prověřován správním orgánem. Z tohoto důvodu je nutno mít na revizní zprávu i formální požadavky, které zastřešují materiální požadavky na revizi. Logickým požadavkem na revizní zprávu je, aby byla zpracována revizním technikem, a to včetně všech podstatných měření a prověření na místě samém. Dalším z požadavků je identifikace revizního technika, který revizi prováděl a revizní zprávu vypracoval. Je-li těchto techniků více, pak je nutno trvat na tom, aby z revizní zprávy byla tato skutečnost patrná a aby byla revizní zpráva opatřena podpisy všech zúčastněných techniků. Z důvodu, že právní předpisy umožnily, aby se revizní technik stal spoluodpovědný za náležité zjištění skutkového stavu v řízení o udělení licence, je nezbytné trvat na tom, aby z revizní zprávy bylo jednoznačně patrné, o kterého revizní technika šlo, a v případě, že revizních techniků bylo více, aby zde byli uvedeni a podepsáni všichni.

[138] Již samotné zjištění, že revizní technik, který podepsal revizní zprávu, z níž není nijak patrné, že by při revizi spolupracoval s kýmkoli jiným, ve skutečnosti před sepsáním revizní zprávy elektrárnu fyzicky nezkontroloval, revizní zprávu zpochybňuje. Na základě takové revizní zprávy nebylo možno vydat rozhodnutí o udělení licence.

[139] Stěžovatelovo tvrzení, že revizní technik P., který revizní zprávu podepsal a který před vypracováním revizní zprávy elektrárnu nezkontroloval, při provádění revize spolupracoval s panem S., není schopné dodatečně vady revizní zprávy zhojit. V podstatě by totiž šlo o nahrazení podstatné části revizní zprávy dokazováním, a nikoli o kontrolu revizní zprávy. Zopakovat přitom lze, že úkolem správního orgánu není nahrazení revizní činnosti, ale pouze její kontrola a kontrola revizní zprávy. Revizní zpráva technika P. nemá pro zjištěné pochybení (neprovedení fyzické kontroly tímto technikem) požadovanou vypovídací hodnotu ke způsobu a výsledku provedení fyzické kontroly, k tomu, zda byla prováděna nějaká měření, jakým způsobem a s jakým výsledky, k tomu, kdy fyzická revize probíhala apod. Nahrazování všech těchto nedostatků dokazováním by pak vskutku představovalo nahrazení podstatné části revizní zprávy, což by však znamenalo faktické odhlížení od požadavku na její předložení ze strany žadatele o licenci.

[140] Vzhledem k nemožnosti zhojit vady revizní zprávy tvrzením o prohlídce elektrárny panem S. krajský soud nepochybil, když navržený důkaz neprovedl.

[141] Dodat lze, že judikatura (viz bod [52] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 6 As 173/2014 - 186, který se týkal rozhodnutí o udělení licence vydaného dne 31. 12. 2010) i pro případy před 26. 12. 2011 připustila, že revizní zprávu je možno nahradit znaleckým posudkem, který je vyhotoven v čase rozhodném pro posouzení bezpečnosti, tj. nikoli zpětně (po 26. 12. 2011 § 9 odst. 2 vyhlášky č. 426/2005 Sb. výslovně připustil nahrazení revizní zprávy znaleckým posudkem). I u znalců totiž platí, že lze jejich posouzení v odborných otázkách použít při zjišťování skutkového stavu, čímž je jejich postavení srovnatelné s revizními techniky ve vztahu k revizním zprávám dle § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb.

[142] Stěžovatel v kasační stížnosti opakovaně poukázal na to, že revizní zprávu revizního technika P. označila za platnou Technická inspekce České republiky. Hodnocení, jakou vypovídací hodnotu a použitelnost ve správním řízení má revizní zpráva pocházející od revizního technika, který před sepsáním revizní zprávy elektrárnu vůbec nenavštívil, je hodnocení právní. K takovému hodnocení byl plně povolán krajský soud, přičemž náhled Technické inspekce České republiky není pro soud závazný ani určující. Krajský soud proto nijak nepochybil, když neprovedl důkaz protokolem o výpovědi ředitele Technické inspekce České republiky v hlavním líčení u trestního soudu. Důvody neprovedení navrženého důkazu krajský soud objasnil v prvním odstavci na straně 12 napadeného rozsudku.

VI. j) Námitka nemožnosti vypracovat řádné revizní zprávy

[143] Stěžovatel namítl, že v roce 2010 nebylo vůbec možné vypracovat revizní zprávu, která by se týkala fotovoltaické elektrárny o výkonu vyšším než 50 kW. Podstata jeho argumentace se týkala provádění měření pod napětím s tím, že k vydání revizní zprávy je

třeba provést i měření pod napětím. Bez připojení k distribuční soustavě není možno dokončit revizní zprávu, co se týče měření pod napětím. Aby však došlo k připojení k distribuční soustavě, je vyžadována revizní zpráva. Dle námitky pak jde o požadavky v kruhu, které neumožňují řádnou revizní zprávu vydat. Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedená námitka nesvědčí o vadném posouzení ze strany krajského soudu.

[144] Především je nutno poukázat na východisko úvah krajského soudu, že revize sestává z více činností, některé z nich lze provést i bez napětí, jinak je tomu však u revizní činnosti v podobě měření pod napětím. Bez napětí lze provést kontrolu zapojení zařízení dle projektové dokumentace, vizuální prohlídku či měření, která lze provést bez připojení na napětí. Stěžovatelova námitka se pak týká pouze té části revize, která spočívá v provedení měření pod napětím.

[145] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že i v případě, že by se prokázalo, že měření pod napětím nebylo možno v rámci revize provést, neznamená to, že lze zcela rezignovat na revizní činnost, kterou lze provést i bez napětí. Reviznímu technikovi, který revizní zprávu podepsal, nic nebránilo v tom, aby před vypracováním revizní zprávy provedl kontrolu zapojení zařízení dle projektové dokumentace, vizuální prohlídku a měření, která lze provést bez připojení na napětí. I právě vyjmenované činnosti mají vypovídací hodnotu o bezpečnosti elektrárny a lze trvat na jejich provedení. Zodpovědně je však nelze provést, aniž by revizní technik elektrárnu fyzicky zkontroloval.

[146] Za korektní Nejvyšší správní soud považuje tuto citaci z usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 6. 1. 2015, č. j. 3 To 112/2014 – 3777, kterou použil krajský soud: „*Na rozdíl od argumentace obhajoby zastává vrchní soud názor, že i v rámci tehdejší situace, kdy nemohla být provedena měření pod napětím, měla být provedena alespoň kontrola projektové dokumentace, ověření, že instalovaná zařízení jsou v souladu s projektem, kontrola protokolů, které jsou součástí dodávky jednotlivých zařízení, a na místě stavby pak vizuální prohlídka instalovaných zařízení a jejich měření a zkoušení, které je proveditelné ještě před připojením na napětí.*“ Jde o vyjádření shodného názoru s tím, co zdejší soud uvedl v bodě [145] shora.

[147] V podmínkách nynější věci nemá význam vést polemiku, jak to činí stěžovatel, o tom, zda lze výstup z revize, u níž nebylo možno provést měření pod napětím, označit za řádnou revizní zprávu. Nejvyšší správní soud totiž souhlasí s krajským soudem, že vada předložené revizní zprávy spočívala v tom, že revizní technik, který ji podepsal, elektrárnu před zpracováním revizní zprávy neviděl a nezkontroloval, nemohl tedy řádně provést ani ty revizní činnosti, pro které není třeba, aby elektrárna byla pod napětím. Jde přitom o zásadní vadu revizní zprávy, která však nemá návaznost na možnost či nemožnost provést měření pod napětím.

[148] Krajský soud zcela srozumitelně vysvětlil, proč považoval za nadbytečné provedení důkazu znaleckým posudkem ze dne 29. 8. 2014 zpracovaným Ing. Mikulenkou a Ing. Tomešem. Stěžovatel chtěl tímto znaleckým posudkem prokázat své tvrzení o tom, že pro revizní zprávu nebylo možno v roce 2010 provést měření pod napětím. Krajský soud totiž poukázal na povahu zjištěných vad revizní zprávy (revizní technik, který ji podepsal, elektrárnu fyzicky neviděl a nezkontroloval, tudíž nemohl provést ani ty revizní činnosti,

které lze provést bez napětí). Zmíněné vady revizní zprávy nemohly být nijak dotčeny tvrzením, že nešlo provést měření pod napětím, k čemuž stěžovatel navrhoval důkaz.

[149] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že znaleckým posudkem ze dne 29. 8. 2014 zpracovaným Ing. Mikulenkou a Ing. Tomešem nechtěl prokazovat bezpečnost elektrárny. Krajský soud tak poněkud nadbytečně poznamenal, že takový znalecký posudek bezpečnost elektrárny v danou dobu prokazovat nemůže. Závěrem krajského soudu, že bezpečnost elektrárny neprokazuje znalecký posudek, kterým stěžovatel ani nechtěl bezpečnost prokazovat, nemohl být stěžovatel nijak dotčen.

[150] Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasil s tím, že krajský soud odmítl provést důkaz výpovědí P. H., manažera síťových smluv E.ON Distribuce, a. s., pro nadbytečnost. Dle stěžovatele by tento svědek objasnil, že na překážku u E.ON Distribuce, a. s., nebylo, když v revizní zprávě nebyly hodnoty některých měření uvedeny, jelikož nemohlo dojít k jejich změření bez připojení k síti. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ve vztahu k tomuto důkaznímu návrhu platí to samé, co bylo výše řečeno ke znaleckým posudkům. Povahu zjištěných vad revizní zprávy (neprovedení vizuální kontroly a měření proveditelných i bez napětí před zpracováním zprávy) nemohl důkazní návrh nijak ovlivnit.

[151] Krajský soud v napadeném rozsudku na okraj poznamenal (na straně 12), že je mu z úřední činnosti známo, že žalovaný akceptoval revizní zprávy, jimž nepředcházelo měření pod napětím. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že by tímto hodnocením krajský soud legalizoval nezákonnost postupu žalovaného k tíži stěžovatele. Krajský soud vadu revizní zprávy spatřoval v tom, že ji vydal revizní technik, který elektrárnu před sepsáním revizní zprávy neprohlédl, zdůraznil, že nesrovnalosti v právních předpisech ohledně měření pod napětím se prohlídky elektrárny ze strany revizního technika nedotýkají. Stěžovatel tvrdí, že nebylo možno provést měření pod napětím, nicméně krajský soud vadu revizní zprávy nespatřoval v tom, že by nebylo provedeno měření pod napětím. Za této situace Nejvyšší správní soud nespatřuje zkrácení stěžovatele v tom, že krajský soud na okraj poznamenal, že žalovaný akceptoval revizní zprávy, jimž nepředcházelo měření pod napětím.

[152] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s tvrzením, že výchozí revizní zprávy, jimž by nepředcházelo měření pod napětím, by rezignovaly na samotný jejich účel v podobě ověření bezpečnosti fotovoltaické elektrárny. Samotný stěžovatel v replice připustil, že revizní činnosti v podobě prohlídky instalace dle norem ČSN a první měření parametru instalace je možno učinit, aniž by bylo zařízení pod napětím. Určité bezpečnostní závady na elektrickém zařízení lze dozajista zjistit jeho pouhou vizuální prohlídkou a kontrolou, zda bylo zapojeno v souladu s projektem, na jiné lze přijít při měření, které lze provést i bez napětí. Z tohoto pohledu i pro případ, že by měl stěžovatel pravdu se svým tvrzením, že měření pod napětím nebylo možné v roce 2010 v rámci revize provést, lze konstatovat, že z hlediska ověření bezpečnosti elektrického zařízení by mělo význam provedení těch revizních činností, které bylo možno provést bez napětí.

VI. k) Prohlídka stavebního úřadu

[153] Krajský soud na straně 15 napadeného rozsudku konstatoval, že prohlídka stavebního úřadu provedená dne 16. 12. 2010 nemohla nahradit revizní zprávu či znalecký posudek v otázce bezpečnosti elektrárny.

[154] Stěžovatel v kasační stížnosti na straně 59 výslovně uvedl, že nikdy netvrdil, že „*bezpečnost energetického zařízení (tak jak to vyžaduje § 5 EZ* [tj. energetického zákona, pozn. NSS]*) osvědčovala prohlídka stavebního úřadu, naopak po celou dobu konzistentně tvrdí, že stavební úřad schvaloval ‚nedokončenou stavbu' v režimu ‚povolení k předčasnému užívání'*."

[155] Nejvyšší správní soud považuje za podstatné pro řízení o kasační stížnosti, že sám stěžovatel netvrdí, že by prohlídka stavebního úřadu měla osvědčit bezpečnost energetického zařízení dle energetického zákona. Kasační stížnost tak nenapadá hodnocení krajského soudu rekapitulované v bodě [153] shora.

[156] Dále pak Nejvyšší správní soud nevidí důvod, proč by se měl zabývat argumentací stěžovatele, která reagovala na návazné úvahy krajského soudu [tj. tu část napadeného rozsudku na straně 15, kde bylo uvedeno: „*I stavební úřad vychází při posuzování bezpečnosti elektrárny z revizních zpráv. Jak ostatně vyplynulo ze správního spisu, stavební úřad neprodleně poté, co se dozvěděl o tom, že předložené revizní zprávy byly vypracovány bez prohlídky elektrárny, vyzval společnost FVE 28 s.r.o. k okamžitému přerušení provozu a užívání předmětné elektrárny (výzva ze dne 12. 6. 2012).*"].

[157] Pro nynější řízení totiž není podstatné, zda stavební úřad vycházel či nevycházel v řízení o povolení předčasného užívání stavby z revizních zpráv (stěžovatel tvrdí, že nevycházel). Předmětem nynějšího řízení není postup stavebního úřadu. Dle § 9 písm. c) vyhlášky č. 426/2005 Sb. se technické předpoklady u předčasného užívání energetických zařízení před jejich dokončením prokazují jednak povolením k předčasnému užívání stavby před jejím úplným dokončením a jednak revizní zprávou. Povolení k předčasnému užívání stavby a revizní zpráva zde figurují jako samostatné podklady vedle sebe, není tudíž možné nahradit jeden podklad druhým. Krajský soud přitom shledal vadu v revizní zprávě. Pro hodnocení vady revizní zprávy je pak irelevantní stěžovatelovo tvrzení, že ve vztahu k druhému podkladu (tj. povolení k předčasnému užívání) stavební úřad nevycházel z revizní zprávy.

[158] Současně Nejvyšší správní soud nespatřuje souvislost mezi vadou revizní zprávy a vydáním výzev stavebního úřadu k okamžitému přerušení provozu a užívání elektrárny, či jejich rušení, na které poukazuje stěžovatel.

[159] Bez textu citovaného shora v bodu [156] by se napadený rozsudek zcela obešel, nestojí na něm totiž podstata rozhodovacích důvodů krajského soudu. Jeho uvedení však nemůže vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozsudku.

VI. l) K prokazování bezpečnosti fotovoltaické elektrárny

[160] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že fotovoltaická elektrárna byla ke dni vydání rozhodnutí žalovaného o udělení licence bezpečná, což dle jeho názoru dokládají

krajskému soudu předložené znalecké posudky a analýza prvního paralelního připojení zpracovaná doc. J. P. a J. T.

[161] Nejvyšší správní soud považuje za nutné zdůraznit, že krajský soud rozhodoval o žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Předmětem přezkumu ze strany krajského soudu bylo vydané správní rozhodnutí a správní řízení, které vydání správního rozhodnutí předcházelo. Dle § 78 odst. 1 s. ř. s. soud ruší napadené správní rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Úkolem krajského soudu bylo na základě žalobních námitek posoudit, zda v řízení před žalovaným byly naplněny podmínky pro vydání licence a zda nedošlo k vadám správního řízení, které by měly vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí.

[162] Krajský soud se v nynější věci zaměřil na to, zda v řízení před žalovaným byly splněny podmínky pro vydání licence. Jak bylo již výše v bodech [135] a [136] uvedeno, prokázání splnění technických předpokladů je na žadateli o licenci. Pro rozhodnutí o žalobě bylo stěžejní posoudit, zda stěžovatel v řízení před žalovaným prokázal splnění technických předpokladů těmi podklady, které žalovanému předložil – revizní zprávou. Nejvyšší správní soud se přitom s krajským soudem ztotožnil, že předložená revizní zpráva od revizního technika P. nebyla schopna pro své vady splnění technických předpokladů doložit [viz část VI. i) tohoto rozsudku]. V řízení před žalovaným tak nebylo prokázáno splnění technických předpokladů a z tohoto důvodu neměla být udělena licence. Na skutečnosti, že v řízení před žalovaným právní předchůdce stěžovatele předložil vadnou revizní zprávu a v daném řízení tak neprokázal splnění technických předpokladů, nemůže nic změnit to, že až dodatečně v řízení před krajským soudem stěžovatel navrhl důkaz znaleckými posudky. Z tohoto pohledu nemohl důkazní návrh znaleckými posudky zpracovanými až po vydání licence nic změnit na závěru, že před žalovaným nebyly s ohledem na vady žadatelem o licenci předložených podkladů splněny podmínky pro udělení licence a že za takové situace byla licence udělena nezákonně.

[163] Nejvyšší správní soud konstatuje, že přezkum správních rozhodnutí ve správní soudnictví je vystavěn na kasačním principu (z něj sice existují výjimky např. u návrhu na moderaci trestu za správní delikt dle § 65 odst. 3 s. ř. s. a § 78 odst. 2 s. ř. s.; to je však pro nynější věc vedlejší). Soudy ve správním soudnictví přezkoumávají rozhodnutí a postup správních orgánů, nemohou však jejich činnost zcela nahrazovat, jelikož by tím narušovaly principy dělby moci ve státě (zde opět s určitou výhradou moderace sankce, pro kterou je výslovný zákonný podklad stanovující řadu podmínek). Tímto pohledem je třeba hledět na řízení před soudy ve správním soudnictví. Dle § 77 odst. 2 s. ř. s. může soud v rámci dokazování zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem. Dokazování před soudem ve správním soudnictví musí respektovat zásadu, že soud přezkoumává rozhodnutí a postupy správního orgánu, ale že není jeho úkolem činnost správního orgánu zcela nahrazovat. Dokazováním před soudem proto lze prověřit, zda správní orgán dospěl ke správným skutkovým zjištěním, případně lze před soudem doplnit zjištění správního orgánu, soud však nemůže zcela nahradit správní orgán při zjišťování skutkového stavu.

[164] V řízení o udělení licence je na žadateli, aby doložil technické předpoklady. Správní orgán pak hodnotí a prověřuje doklady předložené žadatelem. Přezkumné roli soudu by se vzpírala situace, kdy by mělo být splnění technických předpokladů prokazováno prvotně

až před soudem, a to do značné míry odtrženě od toho, na základě jakých dokladů byly technické předpoklady žadatelem prokazovány ve správním řízení. V takovém případě by totiž soud ve správním soudnictví nepřípustně nahrazoval činnost správního orgánu. K takovému stavu však před krajským soudem směřoval důkazní návrh znaleckými posudky a analýzou prvního paralelního připojení. Revizní zpráva jakožto doklad, který žadatel o licenci ve správním řízení předložil žalovanému a který měl sloužit k prokázání technických předpokladů, se před krajským soudem ukázal být zcela neprůkazný. V řízení před správním orgánem tak nedošlo k řádnému prokázání technických předpokladů pro výkon licencované činnosti. Vadu revizní zprávy spočívající v tom, že technik, který revizní zprávu vypracoval, elektrárnu před jejím zpracováním nezkontroloval, dodatečně vypracované znalecké posudky či analýza prvního připojení zhojit nemůže. Stěžovatelem navrženými důkazy by se tak *de facto* měly v řízení před krajským soudem technické předpoklady prokazovat ve svém důsledku nezávisle na dokladech předložených ve správním řízení. Ve své podstatě stěžovatel požadoval, aby krajský soud provedl dokazování a následně hodnotil podklady, které správní orgán vůbec neposuzoval, ačkoli bylo na žadateli o vydání licence, aby technické předpoklady prokázal. To by však znamenalo, že by krajský soud nepřípustně nahradil činnost žalovaného, nešlo by už o přezkum postupu žalovaného. Za takové situace krajský soud nepochybil, když neprovedl navržené důkazy znaleckými posudky a analýzou prvního paralelního připojení zpracovanou doc. J. P. a J. T.

[165] Shodné hodnocení platí i k důkazním návrhům, kterým krajský soud nevyhověl a jimiž dle vyjádření v kasační stížnosti měl být objasněn stav fotovoltaické elektrárny v době rozhodování žalovaného. Šlo o navržené výslechy svědků Jiřího Kováře, jednatele JP ENERGO, s. r. o., Lukáše Grmolce, jednatele GRMOLEC elektro, s. r. o., P. H., manažera síťových smluv E.ON Distribuce, a. s., Ing. J. N., bývalého zaměstnance žalovaného.

[166] Ani skutečnost, že soudní přezkum vyvolal nejvyšší státní zástupce na základě žaloby podané dle § 66 odst. 2 s. ř. s., nic nemění na charakteru řízení před soudem, jehož podstatou je přezkum rozhodnutí a postupů správního orgánu, a nikoli jejich nahrazení ze strany soudu. Jde o požadavek vyplývající z principu dělby moci vyplývajícího z čl. 2 odst. 1 Ústavy, který je třeba respektovat i v řízení o žalobě podané nejvyšším státním zástupcem. Ani v řízení o žalobě podané nejvyšším státním zástupcem dle § 66 odst. 2 s. ř. s. není možné ze strany soudu zcela nahradit činnost správního orgánu, uplatní se zde však požadavek na zkoumání dobré víry adresátů napadeného rozhodnutí, což působí jako určité vyvážení dopadů toho, že soud nenahrazuje činnost správního orgánu.

[167] Současně Nejvyšší správní soud konstatuje, že lze souhlasit s požadavky krajského soudu na znalecký posudek, kterým mají být prokazovány technické předpoklady k výkonu licencované činnosti ve smyslu § 5 odst. 3 energetického zákona. Již v bodě [141] zdejší soud zmínil, že judikatura zdejšího soudu připustila i pro případy před 26. 12. 2011, že revizní zprávu je možno nahradit znaleckým posudkem. Uvedené je vázáno na zcela logickou podmínku, že znalec musí technické parametry (bezpečnost) elektrárny posoudit způsobem srovnatelným, jakým je to požadováno po revizním technikovi. V bodech [145] a [146] shora se Nejvyšší správní soud zabýval tím, jaké revizní činnosti mohl revizní technik bezpochyby provést. Jde přitom o činnosti, které je nezbytné provést fyzicky na samotném zařízení před vypracováním revizní zprávy. Povaha řízení o udělení licence

k výrobě elektřiny je taková, že se před vydáním licence zkoumá aktuální stav zařízení. V takovém řízení proto není problém předložit doklady osvědčující bezpečnost, které byly zpracovány k tomu kvalifikovanými osobami, jež zařízení fyzicky zkontrolovaly před vydáním dokladu, kterým se má bezpečnost osvědčovat. Nejvyšší správní soud proto považuje fyzickou kontrolu na samotném zařízení, která předchází posouzení bezpečnosti takového zařízení, za integrální součást prověření bezpečnosti zařízení, na které je nutno v řízení o udělení licence trvat.

[168] Stěžovatel se v kasační stížnosti vymezoval proti rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 6 As 173/2014 - 186, kde se Nejvyšší správní soud ztotožnil se žalovaným v náhledu na to, že „*v dalším řízení, po zrušení rozhodnutí krajským soudem, v roce 2014 není možné regresně znaleckým posudkem posoudit bezpečnost energetického zařízení ke konkrétnímu datu v roce 2010, kdy znalec může vycházet toliko z listinných důkazů, nikoliv ze skutečného stavu elektrárny v roce 2010. Revizní zprávu lze znaleckým posudkem nahradit, pouze pokud je vyhotoven v čase rozhodném pro posouzení bezpečnosti.*“ Nejvyšší správní soud konstatuje, že právě citovaná část rozsudku se týkala dalšího správního řízení, kam byla věc vrácena po zrušení rozhodnutí o udělení licence ze strany krajského soudu, k němuž došlo v roce 2014. Vázanost výrokem trestního rozsudku jakožto okolnost věci řešené pod sp. zn. 6 As 173/2014 není výlučným důvodem, na základě kterého zdejší soud dospěl k závěru, že revizní zprávu lze znaleckým posudkem nahradit, pouze pokud je vyhotoven v čase rozhodném pro posouzení bezpečnosti. Neméně důležitým důvodem jsou též obtíže se zpětným zjištěním stavu elektrárny. Stěžovatel poukázal na to, že v řízení pod sp. zn. 6 As 173/2014 tehdejší stěžovatel předložil znalecký posudek, kterým chtěl doložit, že revizní zpráva předložená v licenčním řízení měla požadované náležitosti a byla dostatečným podkladem pro doložení technických předpokladů. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že výše citovaná část rozsudku sp. zn. 6 As 173/2014 se týká znaleckého posudku, kterým by měla být posouzena bezpečnost energetického zařízení, a to v dalším řízení, kam byla věc vrácena. Je tak zřejmé, že nejde o posudek předložený v řízení o kasační stížnosti, který by se měl vyjadřovat k náležitostem revizní zprávy a schopnosti zprávy být podkladem pro doložení technických předpokladů.

[169] Zdejší soud může shrnout, že nespatřuje vadu řízení před krajským soudem v neprovedení znaleckých posudků, jimiž chtěl stěžovatel prokázat bezpečnost elektrárny zpětně ke dni vydání licence, a důkazu analýzou prvního paralelního připojení. Navržené důkazy totiž nemohly zvrátit vadu revizní zprávy předložené v řízení o licenci, provedením těchto důkazů by krajský soud nepřípustně nahrazoval činnost správního orgánu. Navíc šlo o důkazní návrhy, kterými by se ani v řízení o udělení licence nedalo prokazovat splnění technických předpokladů s ohledem na to, že znalci nemohli předem fyzickou kontrolou prověřit stav elektrárny ke dni, k němuž ji hodnotili.

[170] Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovatelovým výhradám, které směřovaly proti hodnocení na straně 14 napadeného rozsudku, konkrétně proti hodnocení krajského soudu, že znalci potvrzují bezpečnost elektrárny na základě listin předložených společností FVE 28, která žalovanému předkládala listiny dle krajského soudu nesprávné a dokonce zfalšované. Krajský soud pak dodal, že i kdyby připustil, že tak činila nevědomě, nelze vyloučit, že se tak mohlo stát i v případě listin předložených znalcům. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud odmítl provést důkaz znaleckými posudky, nemohl pak

hodnotit jejich obsah. Právě rekapitulovaná část napadeného rozsudku přitom představuje hodnocení znaleckého posudku (jde o zpochybnění vypovídací hodnoty podkladových materiálů, z nichž znalec vycházel).

[171] Zdejší soud však dodává, že posouzení, zda může mít pro věc význam znalecký posudek zpracovaný v roce 2014 vyjadřující se zpětně k bezpečnosti elektrárny v roce 2010, je již hodnocení samotného důkazního návrhu, nikoli důkazu. K neprovedení důkazu navrženými znaleckými posudky krajský soud uvedl, že znalecké posudky byly zpracovány až v roce 2014, aniž by znalci elektrárnu fyzicky viděli a kontrolovali v roce 2010. Jde přitom o základ úvah, na základě kterých Nejvyšší správní soud výše shledal, že krajský soud nepochybil, když nevyhověl důkaznímu návrhu znaleckými posudky. Z tohoto pohledu ani pochybení krajského soudu shrnuté v bodě [170] nevedlo k závěru o nutnosti zrušit napadený rozsudek.

VI. m) Dobrá víra

[172] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem, že žadateli o licenci v nynější věci nemohla svědčit dobrá víra v zákonnost rozhodnutí o udělení licence.

[173] K dobré víře je nutno v prvé řadě poznamenat, že je věcí žadatele o licenci, aby si zajistil řádné doklady, kterými podkládá svou žádost. Žadatel o licenci má volnost v tom, jakému reviznímu technikovi zadá zpracování revizní zprávy, pokud si nezvolí způsob prokázání technických podmínek znaleckým posudkem zpracovaným v čase rozhodném pro posouzení bezpečnosti elektrárny. Současně pak po žadateli o licenci lze požadovat, aby při volbě revizního technika či znalce postupoval obezřetně a důsledně vyžadoval jejich řádný postup, k němuž by měl poskytnout prostor a potřebnou součinnost. Je v nejlepším zájmu žadatele o licenci, aby nebyl pouhým pasivním příjemcem revizní zprávy či znaleckého posudku, ale aby též ověřil minimálně to, zda v revizní zprávě či znaleckém posudku deklarovaná kontrola proběhla.

[174] Obecně je pak problematické dovozovat dobrou víru takového žadatele o licenci, který se o proběhlou revizi nezajímal a spoléhal na to, že případné nesrovnalosti bude vyhledávat žalovaný. Dobrá víra hodná ochrany nemůže spočívat ve zcela rezignovaném a apatickém postupu žadatele ve vztahu k reviznímu technikovi či znalci, ale je třeba trvat na tom, aby žadatel přijal přiměřená opatření, která jej mohou vést k důvodnému předpokladu, že jím předkládaná revizní zpráva či znalecký posudek netrpí vadami. K tomu, aby byl žadatel o licenci v dobré víře, nebude postačovat pouze to, že zadal požadavek na vypracování revizní zprávy či znaleckého posudku a že tuto revizní zprávu či posudek následně převzal a společně s žádostí o licenci předložil správnímu orgánu. Těžko lze dovozovat dobrou víru ze slepé a bezmezné důvěry v práci revizního technika či znalce.

[175] K uvedeným východiskům, která nelze naplnit tvrzeními, že žadatel o licenci nemá povědomost o tom, co má revizní zpráva obsahovat, či o tom, že nemá ponětí, jak dlouho provedení revize trvá, navíc v nynější věci přistupují další okolnosti, které dobrou víru přímo zpochybňují.

[176] Stěžovatel nezpochybňuje to, že tehdejší jednatel žadatele o licenci dne 30. 11. 2010 ukládal zajištění revizních zpráv. Krajský soud ve svém rozsudku zmínil, že jednatel uložil zajištění revizních zpráv odpoledne dne 30. 11. 2010, což stěžovatel v kasační stížnosti na straně 100 v bodě 1. označil za pravdivé tvrzení. Nicméně v kasační stížnosti na straně 100 v bodě 4. písmenu b) stěžovatel tvrdil, že se tak stalo ráno dne 30. 11. 2010, tudíž nikoli odpoledne.

[177] Nejvyšší správní soud s ohledem na dokazování před krajským soudem konstatuje, že požadavek na zajištění revizních zpráv byl vznesen odpoledne dne 30. 11. 2010. E-mail ze dne 30. 11. 2015, který byl odeslán v 15.18 hodin z adresy slezar@energotrend.cz J. H., dokládá, že požadavek na revizní zprávu byl vznesen odpoledne. V tomto e-mailu (č. l. 510 spisu krajského soudu), kterým krajský soud provedl důkaz, je pod bodem 4) začleněn požadavek na zajištění zprávy o výchozí revizi.

[178] Žalovanému pak byla předložena revizní zpráva podepsaná revizním technikem J. P. datovaná dnem 30. 11. 2010, šlo o výchozí revizi na nízkonapěťovou část elektrárny, revize měla dle revizní zprávy probíhat mezi 24. 11. 2010 a 30. 11. 2010. Dále pak byla předložena revizní zpráva podepsaná revizním technikem J. P. datovaná dnem 30. 11. 2010, která se týkala nízkonapěťové části – trafostanice, šlo o výchozí revizi.

[179] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že byl-li vznesen požadavek na vyhotovení revizních zpráv odpoledne dne 30. 11. 2010, nemohl být žadatel o licenci v dobré víře v to, že vůbec mohla proběhnout revizní činnost tak, jak je v předložených revizních zprávách popsána.

[180] Dobrou víru v to, že revizní zpráva může pravdivě a řádně dokládat údaje v ní obsažené, vylučují následující skutečnosti. Podle revizní zprávy na nízkonapěťovou část elektrárny měla revize probíhat od 24. 11. 2010 do 30. 11. 2010, tj. revize měla probíhat ještě před vznesením požadavku na její provedení. Součástí obou revizních zpráv jsou body 11. nazvané *popis měření*, dle nichž proběhla měření izolačních odporů elektrické instalace (dle revizních zpráv byly naměřené hodnoty minimální a byly shledány vyhovujícími) a dle nichž proběhlo i měření spojitosti ochranných vodičů, přičemž bylo postupováno dle normy ČSN. Současně měla dle bodů 11. revizních zpráv proběhnout i prohlídka elektrické instalace. Též s ohledem k denní době, kdy v listopadu zapadá slunce, nemohl být žadatel o licenci v dobré víře, že by bylo vůbec možné po vznesení požadavku na provedení revize provést revizní činnost, o níž revizní zpráva pojednává. Tato revizní činnost by totiž musela probíhat za tmy, a to na poměrně rozlehlé elektrárně, přičemž by revizní technik musel téhož dne ještě stihnout vypracovat zprávu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že předložené revizní zprávy byly takového charakteru, že v kombinaci s datem zadání revize vylučovaly, aby žadatel o licenci byl v dobré víře, že revizní činnost mohla ve skutečnosti proběhnout tak, jak ji revizní zpráva popisuje.

[181] Absenci dobré víry u žadatele o licenci tak lze spatřovat v tom, že žadatel o licenci předložil žalovanému revizní zprávy, o nichž při běžné míře obezřetnosti osoby, která nemá technické vzdělání, nemohl spoléhat na to, že jejich obsah je pravdivý, co se týče údajů o revizní činnosti a tím i o jejích výsledcích.

[182] Ve vztahu k uvedenému neobstojí tvrzení, že jednatel žadatele nebyl vzděláním technik a nemohl mít představu o tom, k jakému dni se revizní zprávy zpracovávají či jak dlouho jejich zpracování trvá. Především údaje o tom, kdy měla být revize prováděna, jsou uvedeny na samotných revizních zprávách (24. 11. 2010 až 30. 11. 2010 u jedné revizní zprávy, 30. 11. 2010 u druhé revizní zprávy), popis revizních činností, které měly proběhnout, je z revizních zpráv taktéž patrný.

[183] Skutečnost, že žalovanému byly revizní zprávy předloženy až 22. 12. 2010, nijak nesvědčí pro existenci dobré víry. Na skutečnostech popsaných v bodě [180], které vylučují dobrou víru, prosté plynutí času nic nemění. Tvrzení, že revizní technik P. elektrárnu ve dnech 20. 12. 2010 a 21. 12. 2010 prohlédl a provedl možné měření, není způsobilé zvrátit závěr o absenci dobré víry. V revizních zprávách se dle jejich textu popisuje stav elektrických zařízení k 30. 11. 2010, měření a vizuální prohlídky, které měly proběhnout před jejich vypracováním. Tvrzení, že prohlídka a měření proběhla následně, nemůže být podkladem pro to, aby se mohl žadatel o licenci domnívat, že předkládá revizní zprávy, jejichž obsah (provedení prohlídky a měření mezi 24. 11. 2010 a 30. 11. 2010, resp. 30. 11. 2010, popis zařízení a výsledků měření podle této prohlídky a měření) odpovídá skutečnosti.

[184] Pokud by měla proběhnout kontrola a měření ve dnech 20. 12. 2010 a 21. 12. 2010, jak tvrdí stěžovatel, bylo možné nechat revizního technika zpracovat zprávu, která by popisovala tuto kontrolu (se skutečným datem jejího provedení) a měření společně s jejich výsledkem, a takovou zprávu předložit žalovanému dne 22. 12. 2010 (tj. v den, kdy žadatel o licenci předložil žalovanému revizní zprávy datované dnem 30. 11. 2010). Takový postup by měl z hlediska dobré víry relevanci. Tímto způsobem žadatel o licenci nepostupoval, ačkoli mu v tom nic nebránilo, ale naopak odevzdal žalovanému revizní zprávy, které pojednávají o revizi, o níž se nemohl domnívat, že proběhla tak, jak ji revizní zpráva popisuje. Předložil tak revizní zprávy, jejichž text pojednává o stavu elektrárny k 30. 11. 2010, žadatel o licenci však nemohl spoléhat na to, že obsah revizní zprávy vychází z reálně provedené revize.

[185] Stěžovatel se zmínil o tom, že pokud by krajský soud provedl rozsáhlejší dokazování, zjistil by, že revizní technik P. před trestním soudem popsal, jaká měření provedl on a jaká další měření byla provedena. Zdejší soud uvádí, že zmíněné stěžovatelovo tvrzení nic nemění na závěrech uvedených v bodech [183] a [184] shora, které zdejší soud považuje za zásadní z hlediska přezkumu napadeného rozsudku. Výhrady proti tomu, že krajský soud v rozsudku uvedl, že se jednalo o krátkou návštěvu revizního technika P. v období Vánoc na elektrárně, či způsobu zjišťování této skutečnosti, nemohou zvrátit závěr zdejšího soudu o správnosti celkového zhodnocení krajského soudu.

[186] Zmínka o antedatování revizních zpráv společně s poukazem na závěry Vrchního soudu v Olomouci dle hodnocení Nejvyššího správního soudu závěr o absenci dobré víry neovlivňuje. V usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 6. 1. 2015, č. j. 3 To 112/2014 - 3777, je zmíněn závěr trestního rozsudku krajského soudu, že revizní zprávy vypracované ze strany obžalovaných P. a J. datované dny 28. 11. 2010 a 30. 11. 2010 byly ve skutečnosti vyhotoveny 2. 12. 2010, resp. 5. 12. 2010. V případě povědomí žadatele o licenci o antedatování předložených revizních zpráv by šlo o dodatečný důvod, který by

prolamoval dobrou víru. V případě, že by žadatel o vydání licence o antedatování nevěděl, jsou zde stále skutečnosti popsané v bodě [180] shora, které vylučují dobrou víru.

[187] Stěžovatel uvedl, že nebylo prokázáno, že by tehdejší jednatel žadatele o licenci Mgr. Šlezar dával pokyn k vypracování nepravdivých zpráv. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud ve svém rozhodnutí nezmiňoval, že by jednatel dával pokyn k vypracování nepravdivých revizních zpráv. V daném ohledu tak stěžovatel polemizuje s něčím, co krajský soud ani neuvedl. Rozhodné je, že žadatel o licenci předkládal žalovanému revizní zprávu, o níž se nemohl domnívat, že revizní činnost mohla ve skutečnosti proběhnout tak, jak ji revizní zpráva popisuje, byť jednatel žadatele nemusel přímo vydávat pokyn k vypracování nepravdivé zprávy.

[188] V doplnění vyjádření ze dne 1. 2. 2016 stěžovatel uváděl hodnocení, zda stát (reprezentovaný žalovaným a nejvyšším státním zástupcem) mohl být v dobré víře. Nejvyšší správní soud nespatřuje relevanci v hodnocení, zda žalovaný či nejvyšší státní zástupce byli v dobré víře. Zkoumání dobré víry ve vztahu k adresátům správního rozhodnutí má návaznost na principy ochrany nabytých práv a právní jistoty, které lze spojovat s nositeli základních práv. Žalovaný ani nejvyšší státní zástupce nemají při výkonu svých vrchnostenských oprávnění základní práva, proto nelze spatřovat důvod pro zkoumání jejich dobré víry.

[189] Skutečnost, že žalovaný byl v dobré víře ve správnost svého rozhodnutí, nemůže být jakýmkoli důvodem svědčícím pro zamítnutí žaloby proti jeho rozhodnutí a naopak jeho zlá víra nemůže být jakýmkoli důvodem pro zrušení rozhodnutí. Ve vztahu k nejvyššímu státnímu zástupci je pak zřejmé, že z povahy věci nebude v dobré víře v zákonnost správního rozhodnutí, které vlastní žalobou napadá.

[190] V nynější věci žadatel o licenci, který má v řízení doložit technické předpoklady nutné pro získání licence, předložil revizní zprávu, u níž mu nemohla svědčit dobrá víra, že revizní činnost mohla proběhnout tak, jak ji revizní zpráva popisuje. Vada revizní zprávy, kterou shledal krajský soud, spočívala v tom, že revizní technik, který revizní zprávu podepsal, elektrárnu před vypracováním revizní zprávy fyzicky nezkontroloval. Revizní technik tedy před vypracováním revizní zprávy neprovedl vizuální kontrolu a měření, která bylo možné provést (viz bod [145] shora). Povaha této vady revizní zprávy je taková, že ji bylo značně nesnadné objevit v řízení před správním orgánem, kde ani objevena nebyla. K odhalení této vady došlo až v návaznosti na trestní vyšetřování. Před krajským soudem se dle názoru Nejvyššího správního soudu nelze úspěšně dovolávat skutečnosti, že žalovaný neobjevil vadu revizní zprávy, u níž nemohl žadatel o licenci spoléhat na to, že věrně a pravdivě popisuje revizní činnost a její výsledek.

[191] Nejvyšší správní soud současně souhlasí s krajským soudem v tom, že neprohlédne-li a nezkontroluje-li revizní technik elektrárnu před vypracováním revizní zprávy, kterou podepisuje a z níž není patrné, že by na revizi s kýmkoli spolupracoval, jde o zásadní vadu revizní zprávy. Tato vada má přímou návaznost na otázku splnění technických požadavků na výkon licencované činnosti (bezpečnosti elektrárny). V daném ohledu je irelevantní stěžovatelovo tvrzení, že část měření, která lze uskutečnit, jen je-li zařízení pod napětím, nemohl revizní technik provést, jelikož revizní technik takto neprovedl ani kontrolu a

měření, která šla učinit i bez napětí. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že povaha zjištěné vady revizní zprávy byla natolik závažná, že společně se závěrem o absenci dobré víry na straně žadatele o licenci skýtala dostatečný důvod pro zrušení napadeného správního rozhodnutí. Vadu revizní zprávy přitom nebylo možno odstraňovat v řízení před soudem.

[192] Šlo právě o povahu zjištěné vady, která nynější případ odlišuje od případu řešeného zdejším soudem v rozsudku ze dne 26. 8. 2015, č. j. 2 As 103/2015 - 171, kde bylo v bodě [33] uvedeno: „*Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že krajský soud se k této otázce vyjadřoval pouze okrajově ‚v rámci vyčerpání všech žalobních bodů', nicméně pro zrušení rozhodnutí o udělení licence nemůže obstát pouze závěr, že rozpory mezi jednotlivými listinami* [revizními zprávami předloženými různým správním orgánům, pozn. NSS] *znevěrohodnily způsob provedení revize FVE Tuchlovice.*" V právě odkazované věci krajský soud spatřoval problém v rozporu dvou revizních zpráv – jedné předložené Energetickému regulačnímu úřadu a jedné předložené v kolaudačním řízení. V uvedené věci tak nebyla vada revizní zprávy spatřována v tom, že by revizní technik elektrárnu nekontroloval, ale v určitých odlišnostech dvou revizních zpráv, jejichž prověření a případné vysvětlení nemusí znamenat nahrazení činnosti správního orgánu, ale stále může jít o přezkum jeho činnosti. Šlo tak svou povahou o méně závažnou vadu.

VI. n) Námitka, že krajský soud nevyčkal na vynesení trestního rozsudku

[193] Stěžovatel má za to, že krajský soud porušil jeho právo na spravedlivý proces tím, že s rozhodnutím ve věci nevyčkal do dne 23. 11. 2015, kdy krajský soud vynesl v trestní věci vedené pod sp. zn. 10 T 1/2013 rozsudek, kterým byli zproštěni obžaloby všichni obžalovaní (včetně Mgr. Šlezara, tehdejšího jednatele společnosti FVE 28, právní předchůdkyně stěžovatele). Tuto námitku Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

[194] Krajský soud důvody, pro které napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, nezaložil na tom, že by byl spáchán trestný čin (otázka spáchání či nespáchání trestného činu nebyla relevantní z hlediska důvodů, které vedly k vynesení napadeného rozsudku). Své rozhodnutí založil na zjištěních patrných ze správního spisu a z dokazování, které provedl. Srozumitelně a úplně přitom vyložil důvody, proč napadené správní rozhodnutí zrušil. Tím, že krajský soud nevyčkal na vynesení trestního rozsudku, nezatížil své řízení žádnou vadou.

VII. Závěr a náklady řízení

[195] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou žádnou z kasačních námitek. Kasační stížnost proto není důvodná a zdejší soud ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., který takový postup předpokládá.

[196] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ani žalovaný v soudním řízení úspěch neměli, proto dle uvedených ustanovení žádný z nich nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, který by jinak

měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

[197] Stěžovatel podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu nerozhodoval, jelikož bezprostředně po provedení všech přípravných úkonů se zaměřil na rozhodnutí o samotné kasační stížnosti, o které rozhodl s ohledem na složitost a rozsah věci s veškerým urychlením. S ohledem na rozhodnutí o samotné kasační stížnosti pozbylo smyslu rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku, jelikož odkladný účinek může dle § 73 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. trvat nejdéle do skončení řízení o kasační stížnosti. Za této situace Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku, o němž nerozhodoval.

[198] Zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku bude stěžovateli vrácen k rukám jeho právního zástupce Mgr. Luďka Šikoly, advokáta se sídlem Mezibranská 7, Praha 1, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu